

ARBEJDERBLADET

Nr. 6. 1973 4. ÅRG. PRIS 1 KR.

IMPERIALISMEN AFSLØRES for de arabiske masser

 ALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

I sin stræben efter national uafhængighed står de arabiske lande ikke bare over for USA-imperialismen og de Israelske zionister, men også over for de sovjetiske socialimperialister.

Af denne tredobbelte fjende er det uden tvivl den sovjetiske som er den farligste, fordi den udadtil optræder som en "ven" af de arabiske nationer og siger at den er for deres uafhængighed. Virkeligheden er imidlertid en helt anden, hvad de arabiske nationer bliver stadig mere bevidste om.

Den 5. juni i år, præcis seks år efter Israels sidste krig mod de arabiske folk, afslørede den ægyptiske avis Le Journal d'Egypte at tre dage før Israel indledte seks-dages krigen, fremførte den sovjetiske ambassadør i Kairo - på foranledning af den sovjetiske og amerikanske regering - en meddelelse som sagde at Sovjet og USA "skulle forøge deres kræfter mod enhver angriber for at stoppe hans angreb".

Men Sovjet gjorde intet efter Israels overraskende angreb mod de arabiske

lande. Fem timer efter at krigen brød ud, erklærede de over for USA, i følge presserapporter, at USA kunne tage det roligt, eftersom Sovjet ikke ønskede nogen krig i det Mellemste Østen.

Berettiget mistænksomhed mod sovjetisk hjælp

Udviklingen i de arabiske stater op til krigen har også været kendetegnet af en øget mistænksomhed mod de to supermagters forsøg på at underlægge sig stadig mere af de arabiske nationers rigdomme. Som følge heraf har der været en øget tendens til at ville frigøre sig fra denne imperialistiske afhængighed. Ægyptens trak med at sende de sovjetiske militærrådgivere hjem, var udtryk for denne tendens. Samtidig med at denne beslutning blev

truffet, meddelte en ægyptisk avis:

"Sovjetunionen prøver at få os til at tro, at de er vore virkelige venner. Men folket her ved bedre. De vil gøre sig fri og oprette jævnbrydige forbindelser med andre lande, og vil ikke ud-sættes for noget hykleri".

Man plejer at tage Sovjets våbeneksport til de arabiske lande som udtryk for at de skulle være de arabiske landes oprigtige ven, men sandheden er at denne hjælp for det første er usynlig dyr, for det andet at den i hovedsagen er begrænset til defensive våben.

Da de arabiske ledere, ifølge den ægyptiske avis Al Ahram forhandlede med Breznev om en ny type af offensive sovjetiske flyvemaskiner, slog sovjetlederen ud med begge hænder og udbød: "Jeg vil ikke høre tale om denne affære mere". Og ifølge ugeavisen Arab World advarede sovjetleder-

ne Ægypten mod at søge nogen militær løsning for at genvinde det mistede territorium. Det ville nemlig føre til at USA og Sovjet kom i konflikt med hinanden, og en større krig brød ud, hvad der "kunne lede til at arabiske regimer blev lukvideret".

Under sådanne omstændigheder fremstår den sovjetiske våbenhjælp som en stor bunke jern, og et stortilet forsøg på at gøre de arabiske stater afhængige af Sovjet, eftersom de ikke har nogen våbenindustri selv, og de ikke får nogen hjælp til at bygge den op.

Sovjet støtter Israel

Og som det fremgår af citatet fra Moshe Dayan så giver Sovjet en direkte støtte til Israel ved at tillade immigrationen af de mange tusinde sovjetiske jøder. Sovjet sender folk til Israel,

Fortsættes side 5

ÆNDRINGER I HOVEDAFTALEN: GULERODSTAKTIK FOR AT BREMSE DEN SELVSTÆNDIGE KAMP

Omsider har LO og DA nu sendt et forslag til en ny hovedaftale ud til urafstemning blandt medlemmerne. Som man kunne vente slår den blot endnu engang fast, at LO og kapitalisterne arbejder tæt sammen for ved hjælp af den kapitalistiske lovgivning som gælder for arbejdsmarkedet, at knægte arbejderklassens selvstændige kamp, og sikre profitterne for kapitalen. Når vi alligevel behandler hovedaftalen, så er det fordi den er et godt eksempel på hvordan klassefjenden bliver tvunget til at ændre taktik for at imødegå det opsving i arbejderens spontane kamp, som vi har set siden 1967, hvor den sidste hovedaftale trådte ud af kraft. Det er vigtigt for klassebevidste arbejdere at holde øje med dette, så vi hele tiden kan afsløre LO overfor vore arbejdskammerater - så arbejderklassen er i stand til at gøre sit modtryk: endnu bedre organiserede vilde strejker.

Gulerodstaktikken

Trods de ændringer som LO praler så meget af i den lille reklamefolder, der i disse uger er blevet delt ud på arbejdspladserne, så er hovedformålet stadig at bremse ethvert tilløb til at arbejderne tager sagen i deres egne hænder. Derfor kan det ikke undre at følgende paragraf går igen fra sidste hovedaftale (par. 2 stk. 5): "Såvel de to hovedorganisationer som

de under dem hørende organisationer er forpligtet til ikke at understøtte men med alle rimelige midler at hindre overenskomststridige arbejdsstandsninger, og hvis overenskomststridige arbejdsstandsninger finder sted, at søge at få den bragt til op-hør".

Hvad "rimelige midler" er, det kender vi til hudløshed. Trusler om bøder, fyring eller forflyttelse af aktive kammerater. Udviklingen har imidlertid vist, at disse trusler ikke kan knægte den selvstændige kamp. Siden 1967 har vi haft flere strejkebølger, med ind imellem ret omfattende strejker, og hver eneste dag hører vi om især kortvarige strejker af en varighed fra få timer op til 2-3 dage. Denne kamp har skærpet arbejderens bevidsthed om hvem fagforeningerne og LO i virkeligheden tjener. "LO" er blevet et skældsord blandt de fleste arbejdere idag.

Denne øgede bevidsthed er en alvorlig trusel mod fagforeningerne, og dermed socialdemokratiets herredømme over arbejderklassen. Derfor gennemførte socialdemokratiet den nye lov om arbejdsretten, hvor det er blevet "tilladt" at strejke op til to dage. I ARBEJDERBLADET nr. 3/73 viste vi at dette er en af socialdemokratiets typiske "reformer" der skal

Fortsættes side 3

Skub fagforeningerne til side LEVE DE VILDE STREJKER

"To linier i den faglige kamp" er titlen på artiklen side 2, hvor vi klarlægger den kommunistiske linie i den faglige kamp og afslører småborgerskabets reformistiske kamp. Det sker i form af en tilbagevisning af det angreb, som blev rettet mod os i sidste nummer af MLE's organ TJEN FOLKET.

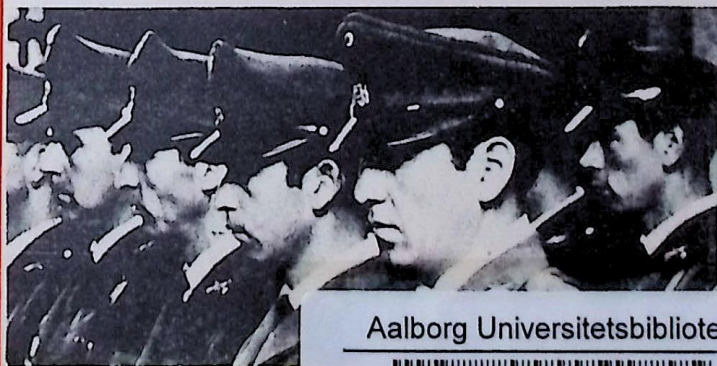
På side 3 behandles tobaksarbejdernes kamp i Ålborg for ikke at betale strejkekontingent. Her kommer

det frem hvorfor arbejderne skal skubbe fagforeningen til side i deres kamp mod kapitalisterne. Og hvorfor der ikke blev strejket mod Hope-dommen på LK-NES i Haraldsgade i København, kan man læse på bagsiden.

Under strejken i B&W's kraftcentral vandt den selvstændige kamplinje frem, og der blev lukket for drivmidlerne. Men igen så vi den selvstændige kamp blive saboteret.

Øjenvidneskildring fra Chile

Se side 4

Lær af historien

Lenins kamp for det revolutionære parti

Se side 6

Aalborg Universitetsbibliotek

53001123502

TO LINIER I DEN FAGLIGE KAMP

Vi omtalte i sidste nummer af ARBEJDERBLADET, at DKP har fået en lillebror ved navn MLE.

MLE er i nr. 8 af sit organ TJEN FOLKET gået til angreb på ARBEJDERBLADETS faglige linie. MLE tillægger os blandt andet det tabelige synspunkt, at man skal melde sig ud af fagforeningerne og at vores afstandtagen fra at kæmpe for poster i de statskontrollerede, korporative fagforeninger skyldes frygt for at føre klassekamp.

Vi vil gå let hen over dette demagogiske pjat og koncentrere vort svar om to anklager, som MLE rejser, og som viser forskellene mellem en kommunistisk og en småborgerlig linie for den faglige kamp.

MLE-DKPs lillebror

MLE angriber os for det første for, at vi i forbindelse med Hope-sagen driver en kile ind mellem arbejderklassen og de anklagede, "der er valgt til faglige tillidsposter", og det gør vi, skriver TJEN FOLKET, "ved at påstå, at de ingen fælles interesser har".

Bag denne anklage ligger MLE's opfattelse, at man kan gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

Den anden anklage går ud på, at vi skulle mene, at "alternativet til fagforeningerne er et nyt kommunistisk parti" hvorfor vi "sætter vore egne snævre gruppeinteresser over arbejderklassens behov for enhed og faglig organisering på tværs af partiskel".

(TJEN FOLKET nr. 8/73, s. 16)

Det er rigtigt, at vi i modsætning til MLE ikke mener, at arbejderklassen har behov for tværpolitisk enhed med fagpamperne fra Socialdemokratiet, SF og DKP/MLE.

Heller ikke i HOPE-sagen vil MLE drive en kile ind mellem fagbureaukratiet og arbejderklassen.

Vi mener, at arbejderklassen har behov for enhed på revolutionær grund - og derfor driver vi en kile ind mellem fagpamperne og arbejderklassen. - Vi driver en kile ind mellem dem, der ønsker socialismen og dem, der er godt tilfredse med kapitalismen.

Det er klart, at MLE ømmer sig over en sådan "kile", fordi den kommer til at gå mellem proletariet på den ene side og borgerskabet og dets tilhængere på den anden side.

MLE's "kile" går jo som bekendt midt igennem borgerskabet og har til formål at samle småborgerskabet, mellemlagene og arbejderklassen til en folkefront mod monopolkapitalen.

Afgrænsning af arbejderklassen

MLE's politik med at forene folket mod monopolkapitalen betyder, at man udvikler skillelinien mellem arbejderklassen og mellemlaget. Den småborgerlige analyse går ud fra, hvor stor en del af de samfundsmæssige rigdomme, som forskellige grupper får, og resultatet bliver, at man til arbejderklassen medregner dem, som sidder småt i det eller, hvad der er lige så marxistisk, de som forsørger sig gennem lønarbejde.

Vi må holde fast ved den marxistiske metode, som går ud fra stillingen i produktionsprocessen og dermed ved det standpunkt, at arbejderklassen kun omfatter de merværdiskabende arbejdere.

Laget af fagpamperne tilhører ikke arbejderklassen. De skaber ikke merværdi og tilhører altså mellemlaget, da de jo heller ikke ejer nogen produktionsredskaber.

Spørgsmålet er da, om mellemlaget (og småborgerskabet) er en revolutionær kraft - i kraft af deres folkefrontspolitik mod monopolkapitalen, som MLE påstår, og om de altså har fælles interesser med arbejderklassen?

Afgrænsning af småborgerskabet og mellemlaget

Vort standpunkt til disse klasser og lag må analyseres ud fra hvilket forhold de indtager til borgerskabet og arbejderklassen. At de ikke kan betragtes som selvstændige kræfter i samfundet, men at de nødvendigvis må hælde til den ene eller den anden af samfundets hovedklasser. Småborgervestre betragter dem derimod som selvstændige progressive kræfter, eftersom de mener, at de kan mobiliseres for arbejderklassens sag - på deres eget klassegrundlag. Men på den måde formår de, at arbejderklassen er den eneste revolutionære klasse under imperialismen. Vi mener, småborgerskabet og størstedelen af mellemlaget (og herunder pampere) har det fælles karakteristiske træk, at de har privilegier til forsvare under kapitalismen og under socialismen er dømt til at gå under som klasser og lag.

De har således andet og mere end deres lanker at miste under socialismen.

Konsekvensen er, at de i deres kamp vil tendere til at hælde mod borgerskabet for at forsvare sine privilegier under kapitalismen - og på den måde udgør de reaktionære kræfter. Kun hvis man anlægger et småborgerligt reformistisk perspektiv kan man betragte dem som progressive.

teresser går ud på at udbygge den til staten knyttede fagbevægelse.

Derfor er det kommunisters opgave at drive en kile ind mellem fagbureaukratiet, hvis eksistens er knyttet til den kapitalistiske stat, og arbejderklassen.

LEVE DE VILDE STREJKER

ARBEJDERBLADET står for den udvikling af arbejderklassens kamp, som giver arbejderne selvtilid og kamperfaringer for derigennem at fremme enheden på revolutionær grund. Småborgervestre står for en reformistisk taktik, som befejder illusionerne om, at småborgerskabet og den socialdemokratiske fagbevægelse kan henholdsvis omvendes og tilbageføres for arbejderklassens interesser.

MLE fremfører, at arbejderklassens vigtigste opgave i den faglige kamp er at danne en bred oppositionel bevægelse inden for den statskontrollerede fagforening, for at skifte de "dårlige ledere" ud gennem demokratisk valg og på denne måde gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

På den måde vender de arbejderklassens opmærksomhed fra strejkekampen og tilliden til egne kræfter.

Og på den måde virker de som bremse på den spontane, men rigtige erkendelse i arbejderklassen, at kampen må føres uden om fagforeningerne, hvis den skal føre til sejr.

MLE kommer til at føre præcis den samme reaktionære politik som DKP fører på arbejdspladserne. Dette er i midlertid meget logisk, da MLE også er enige med DKP i teorien om anti-monopolistiske enhedsfronten og i bestræbelserne på at gøre fagforeningen til kamporganisation.

Vort standpunkt er, at fagbevægelsen for altid har mistet den karakter af masseorganisation den havde en gang og at det vil være i bedste fald håbløst at forsøge at vriste den ud af socialdemokratiets jerngreb, fordi socialdemokratiet har knyttet fagbevægelsen så tæt til staten.

Vi betragter teorien om at gøre fagforeningen til kamporganisation som et korthus, der ikke tåler at blive pillet ved.

Hverken DKP eller MLE har nogen sinde kunnet opstille en sandsynlig plan for, hvordan det skulle kunne lade sig gøre.

De klassebevidste arbejderes opgave er i stedet at fjerne illusionerne hos de arbejdere, der spontant forsøger at reformere fagforeningerne ved at bytte den eller den byråkrat ud i stedet for at lede arbejderne ind på den selvstændige klassekampens vej. Ved at sætte fagforeningerne til side og anvende den vilde strejkes våben.

Fremad mod det kommunistiske parti

MLE udleder heraf, at vor linie er, at "alternativet til fagforeningerne er et nyt kommunistisk parti".

Det kommunistiske parti vi skal skabe vil blive et alternativ til de småborgerlige klassesamarbejdsorganisationer DKP og MLE og dette partis alternativ til fagforeningerne er at arbejde for udbredelsen af den kendsgerning, at arbejderklassens eneste våben i kampen mod lønsænkninger og overgreb er at danne deres egen strejkekomite og strejke u-lovligt.

Men det er rigtigt, at vi idag ikke stiller nogen stabil selvstændig, landsdækkende faglig organisering på dagsordenen som alternativ til LO.

Vi mener, at arbejderklassen, sådan den den altid har gjort, vil skabe sine egne masseorganisationer og at disse vil blive skabt og udviklet gennem kampen mod kapitalisternes stramminger. Den naturlige udvikling af de vilde strejker vil være en landsdækkende strejkeorganisation.

Men idag er det ikke kommunisters opgave at kaste sig ind i arbejdet for opbygningen af en sådan organisation.

For det første fordi den må opbygges som et naturligt led i udviklingen af arbejderklassens selvstændige kamp. På dette punkt er hovedopgaven idag at støtte udviklingen af de vilde strejker, propagandere for strejkekomiteen og isolere fagbureaukraterne.

Ethvert forsøg på idag at opbygge en fagoppositionel organisation sådan som samtlige småborgerlige grupper har på programmet er en formynderisk holdning over for arbejderklassens selvstændige kamp, og endestationen for alle disse fagoppositionelle bestræbelser er par-

**KLASSE
MOD
KLASSE**

Selv illustrationen fra TJEN FOLKETs artikel viser noget om MLEs klassekarakter. Kun den aller mest uvidende student kan tro, at man idag kan melde sig ud af fagforeningerne.

len: gør fagforeningerne til kamporganisationer, uanset hvad fagoppositionens talsmænd siger idag. Men arbejdet på at opbygge en fagopposition er dobbelt forkert idag, fordi det leder de aktive arbejderes opmærksomhed bort fra nødvendigheden af at gå ind i arbejdet for at opbygge det kommunistiske parti.

Derfor er hovedopgaven for kommunister idag at arbejde for samling af alle revolutionære i en landsdækkende kommuni-

stisk organisation, der for alvor kan tage fat på opbygningen af revolutionære fabriksceller. Kun gennem kommunistiske celler på alle de større industriarbejdspladser kan arbejderklassens faglige kamp komme til at fremme den politiske kamp om magten i samfundet. Kun gennem partiets ledelse kan arbejderklassens faglige kamp nå varige resultater, det vil sige: RUSTE ARBEJDERKLASSEN TIL REVOLUTIONEN.

MLE og week-endarbejde

Det er en torn i øjet på enhver kapitalist, når hans maskiner står stille og således ikke indtjener nogen profit. Derfor bliver det mere og mere udbredt med aften- og natthold, d.v.s. 3-holdsskift indenfor industrien, uanset de skadelige virkninger, det har på arbejderne.

For ledelsen på B&W-værftet er det også en torn i øjet, at svejsemaskiner og kraner står ubenyttet hen i weekenderne. Derfor har man til stadighed søgt om dispensation i fællesklubben for lørdagsarbejde, og der er da også i adskillige tilfælde givet dispensation til lørdagsarbejde.

Som altid begrundes sådanne ansøgninger fra ledelsen med produktionsvanskeligheder og manglende opfyldelse af produktionsplanen. Det betyder, at efterhånden som de presser tempoet og produktionsplanen i vejret, for at sikre profitten og klare sig i den skærpede konkurrence, så vil der komme flere og flere dispensationsansøgninger til fællesklubben om genindførelse af 7-dages arbejdsugen.

For at ansøgningerne ikke skulle hobe sig op, holdt fællesklubbens ledelse derfor i foråret et møde med firmaets ledelse i en "passende afstand" fra værftet, nærmere bestemt på Hotel Hvide Hus i Frederiksland med det formål at nå frem til en mere "smidig" behandling af firmaets dispensationsansøgninger.

Et af resultaterne af dette var fællestillidsmand og centralkomite-medlem i DKP Erik Hansens opfindsomme forslag om at afspadserer lørdagsarbejdet på Mallorca, og der studere det lokale klassesamarbejde. (Se ARBEJDERBLADET nr. 4 og Land & Folk 26/5-73)

Men denne "afspadseringsplan" blev ifølge Erik Hansen "spildt på gulvet inden den var færdigbehandlet" på grund af stor diskussion i pressen.

Weekendarbejde - en stadig trussel

DKP's stilling med Erik Hansen i spidsen: når produktionen halter bagefter de opskruede planer, så går man ind for fornuftig dispensation, d.v.s., weekendarbejde.

Den sidste ansøgning om dispensation viser samtidig, at DKP's nye føl, MLE, hvis mål ligesom DKP er at "gøre fagforeningerne til kamporganisationer" i praksis kommer til at føre den samme rådne eftergivendepolitik overfor kapitalisterne som DKP.

Ledelsens ansøgning var rettet til klub 2 (stålet). Her blev klubbestyrelsen væltet i foråret og erstattet af friske unge folk med en socialdemokrat som tillidsmand og med MLE'eren Jørgen Poulsen som et af bestyrelsesmedlemmerne.

For folk, der stadig tror, at arbejdernes problemer kan løses, blot "de rigtige folk kommer ind i fagforeningerne", er det interessant at notere sig, hvilken betydning det har, at et medlem af Marxistisk-leninistisk Enhedsforbund bliver bestyrelsesmedlem.

Folk med disse illusioner må i hvert fald være blevet svært skuffet, da det viste sig, hvilken holdning den nye bestyrelse tog til problemet: lørdagsarbejde.

Dette kom frem på et ekstra-ordinært klubmøde i frokosten den 11/10. På dette foretog tillidsmanden for klubben, at firmaet havde ansøgt om dispensation for lørdagsarbejde i de kommende fem uger. Han forklarede os grundigt, at "der virkelig var behov for lørdagsarbejde, fordi man var bagud i forhold til firmaets produktionsplan".

Derefter redegjorde han for bestyrelsens modkrav til firmaet, som var på 20 kr. ekstra i timen (som af hensyn til skattevæsen skulle udbetales i bonner, der kunne omsettes i udtræk og træskotvler) og desuden et krav om, at arbejdervognen fra kantine til doken også skulle køre på de pågældende lørdage.

Endelig gjorde han gældende, at firmaet ville stå svagere i eventuelle konfliktsituationer - fordi man så kunne true med at opsigte dispensationen.

Ud fra disse argumenter anbefalede han på bestyrelsens vegne, at vi skulle stemme ja!

Derefter tog fem-seks talere ordet og anbefalede eenstemmigt at sige nej, og de bebrejdede bestyrelsen, at den gik ind for dispensationer.

Så tog Jørgen Poulsen fra MLE ordet og sagde: "Selvfølgelig skulle man ikke give dispensationer i utide, men hvis man dene gang godtog det fine forhandlingsresultat, som bestyrelsen havde opnået, så skulle det også være sidste gang bestyrelsen ville anbefale lørdagsarbejde".

Man gik derefter over til afstemning og 4 femtedele af klubbens medlemmer sagde nej. Man syntes 5 dage var rigeligt, og man blev ikke rørt af Jørgen Poulsens løfte om, at "denne gang er sidste gang".

Det er en udviklet sag at gøre fagbevægelsen til kamporganisation - det har MLE'eren Jørgen Poulsen måttet erkende. Sammen med B&W-værftets stålchef har han vundet en konkurrence, som bl. a. gik ud på at bruge en hel rulle lokumpapir. 1. præmien blev endog brugt til at drikke dus i.

TOBAKSARBEJDERNES MODSTAND MOD KONTINGENT- FORHØJELSER

Utilfredsheden mod kontingentforhøjelserne har givet sig udslag i Tobaksarbejderforbundet. Her modsatte medlemmerne i Ålborgafdelingen sig, at de skulle betale en forhøjelse på 5 kr.

Forbundets hovedbestyrelse havde afgjort, at medlemmerne i forbundet kun skulle have mulighed for at stemme om en forhøjelse på enten 5 eller 10 kr. Af disse to beløb valgte medlemmerne det lavest mulige - de 5 kr.

Den 1. juli skulle pengene så begynde at rulle ind i forbundets kasse. Til deres store harme udeblev forhøjelsen fra 850 medlemmer i Ålborg. Disse havde tidligere (under urafstemningen) protesteret imod den sjofle måde afstemningen var lagt an på ved at boykotte den. De ønskede også at få mulighed for at stemme om det hidtidige strejkekongentbeløb på 1 kr. Denne mulighed var ikke faldet hovedbestyrelsen ind. Slet ikke afdelingsformanden i Ålborg, Inger Kloss. Hun havde selv syntes det var rimeligt med en forhøjelse på 10 kr.!!

Denne vægring ved at betale 5 kroner forhøjelsen kunne forbundet ikke stå model til. De satte derfor hele maskineriet igang for at tvinge de opsatsige til at betale. Dette skulle ske gennem trusler og manipulation.

Det første skridt de tog var, at ekskludere hele afdelingen. Medlemmerne skulle så få en frist til 1. sept. Dette hjalp dog ikke noget i første omgang. Arbejderne vægrede sig stadigvæk ved at betale.

For at statuere at forbundet ikke ville bøje sig indkaldte de med Fællesorganisationen i Ålborg og LO's mellemkomst til ekstraordinær kongres for at gentage og bekræfte, at truslen om eksklusion stod ved magt. Medlemmerne skulle fortsat stå som uorganiseret arbejdskraft, med mulighed for på længere sigt at blive arbejdsløse.

At dette ville blive tilfældet blev hurtigt manifesteret af forbundet. Oven i eksklusionsbeslutningen kom der trusler om blokadevarsler mod Skandinavisk Tobakskompagni, hvor de fleste er ansat.

Denne trussel skulle få medlemmerne til at forstå, at det var alvor. Det ville betyde udelukkelse fra muligheden af at skaffe sig arbejde.

Vil de ikke have det med pegefingern, skal de have det med pisk. Sådan er fagforbundenes taktik overfor oppositionelle medlemmer.

Medlemmerne i Ålborg holdt en uge efter kongressens eksklusionsbeslutning afstemning om, hvorvidt man skulle betale de 5 kr. eller fortsat nægte. Her viste det sig, at piskeslagene havde haft sin virkning. Hvor der før havde været vilje til modstand (boykotning af første urafstemning) var bøtten nu vendt. Afstemningsresultatet viste 402 ja, 286 nej og 23 stemte blankt. Dermed havde forbun-

det knækket modstanden mod forhøjelsen og arbejderne var tilbage i folden igen.

Perspektivet for kampen

Det fremtidsperspektiv som afdelingsformand Inger Kloss har for arbejderne fremsatte hun i en udtalelse, da afstemningen var så godt som afgjort: "Men vort ja til kravet betyder ikke, at vi vil opgive vor kamp for demokrati og rimelighed. Den kamp kan kun føres 'inde fra'. Derfor måtte vi ind i forbundet igen".

Det er imidlertid kun at gentage en af fagbureaukratiets favoritoligne: "At fagforeningerne bliver, hvad medlemmerne gør dem til". Med denne løgn prøver fagbureaukratiet at holde utilfredsheden indenfor fagbevægelsen.

Strejke kasser under LO's kontrol

På forbundskongresserne i den senere tid, har et af de faste punkter været forhøjelse af strejkekongentet. Som argument for denne forhøjelse bruger fagbureaukraterne forårets overenskomst-"konflikt" - deres bevidste nederlagsstrejke. "Vi har ikke flere penge i strejkekassen efter dette", siger de. Med dette argument vil de give indtryk af, at det er for vores skyld, at strejkekongentet forhøjes, at fagbevægelsen er vores kamporganisation og derfor er nødt til at have penge i strejkekassen.

Fagbevægelsen er ikke vores kamporganisation. Den er genomsyret af fagbureaukrater, hvis fornemste opgave er at holde arbejderne i skak. En af de måder de gør det på er, gennem et indforstået samarbejde med arbejdsgiverne, at udløse nederlagsstrejker, som vi så i foråret "konflikt", der skal udmatte os og fratage os lysten til selvstændig sejrrig strejkekamp, samtidig med at de lusker et forlig igennem, der betyder en sankning af reallønnen.

LO-dirigerede strejker kan aldrig være vores kampmiddel mod overgreb fra regering og arbejdsgivere. Fagbevægelsen er blevet knyttet så tæt til staten - den korporative stat - at den er blevet et redskab for klassefjenden.

Strejkekongentet vil derfor i tilfælde, hvor det bliver brugt, ikke blive brugt til gavn for os, men blive brugt imod os. Strejkekasser, under kontrol af LO, udvider arbejdsgiverne og LO's manøvre muligheder overfor arbejderne.

Inger Kloss - LO's trojanske hoppe blandt Ålborgs tobaksarbejdere.

gelsens (legalitetens) rammer i den sikre forvisning om, at de love, bestemmelser og paragraffer, man siden Septemberforliget har opbygget på arbejdsmarkedet, forhindrer enhver afgørende ændring af fagbevægelsen.

Derfor vil vi ikke opfordre arbejderne til at søge de veje, som arbejderne i Ålborg prøvede under striden. De prøvede at søge over i andre forbund, hvilket naturligvis blev forhindret af LO-bureaukraterne. Desuden prøvede de at oprette en selvstændig fagforening uden om forbundet, men de var ikke nok til at blive godkendt som arbejdsloshedskasse. Man skal være mindst 1000.

Men selv om de havde været over 1000 så de kunne danne en selvstændig fagforening, så ville LO alligevel komme til at forhandle deres generelle krav, og de ville blive kædet sammen med de andre forbund ved afstemningerne. Det ville være meningsløst at træde ud og danne andre fagforeninger, selv om det ikke er muligt at ændre dem.

I stedet skal vi udnytte de faglige møder, der afholdes, til at propagandere for den vilde strejkes metode og pege på den socialistiske revolution som det eneste perspektiv for arbejderklassens kamp.

Overgreb fra fagbureaukratiets side, såsom kontingentforhøjelser, kan aldrig slås tilbage, hvis kampen føres indenfor fagforeningernes "demokratiske" rammer. Her vil fagbureaukraterne, som vi har set, gennemtrumfe deres vilje under dække af en demokratisk fernis.

Kun ved at udvikle den selvstændige kamp ved at sætte fagforeningen til side kan vi påvirke fagkamperne til at vise tilbageholdenhed i deres angreb på os. En betingelse for at dette kan lykkes er at alle fagforeningsfolk, lige fra tillidsmænd til højere fagforeningsfunktionærer sættes til side.

Den som vender sig til fagforeningerne, forbundene og LO og bevarer sin tro på at de kan ændres til at tjene vore interesser, han er dømt til at blive taget ved næsen, dømt til at hamre sin pande mod en mur af formaninger, vilkårligheder og forhalinger blandet med tusinder af paragraffer.

VENT JER INTET AF DE REFORMISTISKE LEDERE, DE VIL FORRADE JER!

STOL PÅ EGNE KRÆFTER!

LEVE DE VILDE STREJKER!

Gulerods-taktik

Fortsat fra side 1

tilsløre deres uhemmede klassesamarbejde, og give udseende af at de giver efter for kritikken af den forhadte arbejdsret-samtidig med at det giver fagforeningsrepræsentanterne bedre mulighed for at kvæle de uundgåelige vilde strejker allerede i fødselen med følgende argumentation: "Hvis I går i arbejde nu, skal I ikke betale bod. Arbejdsgiveren har lovet at se alvorligt på sagen". Hvorefter der kan handles i ro og mag, og et råddent kompromis kan bringes i stand.

Kapitalisterne opfordres til at forhandle under strejken

Helt i tråd med denne "forbedring" af arbejdsretten er der i den nye hovedaftale indføjet et protokolat:

"Der er mellem parterne enighed om at arbejdsstandsninger bør undgås og om at organisationerne aktivt skal bidrage hertil, jvf. herom hovedaftalen iøvrigt. Det anbefales i den forbindelse, at der straks optages lokale drøftelser, hvor en arbejdsstandsning kan være opstået på grund af misforståelser eller fejltagelser".

Normalt er det jo en uskreven lov blandt kapitalister, at man ikke forhandler under en strejke. Så er man jo allerede på hælene. Næh, producer, så kan vi tale om det. Men det har offere og offere vist sig, at sådan en usmidig holdning ikke får stoppet strejken. Den øger tværtimod kampviljen samtidig med at tillidsfolkene i højere grad kommer i klemme. Derfor må LO og dansk Arbejdsgiverforening nu minde usmidige kapitalister om, at guleroden i visse situationer er bedre end pisk.

For hvem er det arbejdsgiverne skal forhandle med? De faglige repræsentanter selvfølgelig. De kollektive overenskomster anerkender ingen anden forhandlingspartner. Ved hurtigt at optage forhandling kan de faglige repræsentanter komme og præsentere de strejkende for en "løsning" inden strejken når at udvikle sig, og helt klare krav bliver stillet op.

Men samtidig levner protokolatet jo ingen tvivl om hvilken metode, der skal anvendes hvis strejken ikke skyldes "misforståelser eller fejltagelser" hvis den som der står i den nye lov om arbejdsretten, "er led i en planlagt aktion". Hvis strejken fortsætter udover de "tilladte" to dage, så skal der betales bod fra den første dag. Hvis arbejderne organiserer sig selvstændigt i en demokratisk valgt strejkekomite, hvor fagforeningen sættes til side, så er det frem med pisk en gang!

Den samme taktik ligger til grund for hovedaftalens nye bestemmelse om, at der skal afholdes fællesmøde under hovedorganisationernes medvirken senest dagen efter at strejken er brudt ud, og inden sagen indbringes for arbejdsretten. Dette levner ingen mulighed for at stoppe strejken i opløbet, samtidig med at det aflaster den så hårdt prøvede arbejdsret.

Vend ryggen til skindemokratiet

Men klassefjenderne i LO ville være en uværdig modstander hvis de nøjedes med i samarbejde med Dansk Arbejdsgiverforening at lave sådan en hovedaftale, uden samtidig at prøve at få et stort propagandanummer ud af det. Derfor har LO besluttet at sende forslaget til urafstemning blandt medlemmerne. At sådan en afstemning ingen reel betydning har, det får vi såmænd Thomas Nielsens egne ord for i Aktuelt, den 25/9: "LO's repræsentantskab kunne uden videre have vedtaget den nye hovedaftale, ja den kunne måske være vedtaget blot af LO's forretningsudvalg, men netop for at få en afgørelse på den bredest mulige baggrund har vi valgt at sende den til urafstemning". Og det kan LO roligt gøre. For afstemningsreglerne er indrettet sådan at forslaget simpelthen ikke kan blive forkastet.

Nogle forbund sender forslaget ud til urafstemning, men andre forbund sender det overhovedet ikke ud, det gælder f. eks. HK. I sådanne tilfælde stemmes der ved kompetent forsamlings. Det vil sige, at det pågældende forbunds hovedbestyrelse stemmer for medlemmerne. Man kan nok regne ud at sådan en forsamling er yderst kompetent til at stemme ja.

For at være helt sikker på resultatet, har LO nemlig benyttet de samme regler, som benyttes ved afstemning om overenskomsternes mæglingsforslag. Der afgøres sagen ganske vist ved alminde-

ligt flertal blandt dem, der stemmer, men til en forkastelse kræves, at nejstemmerne udgør mindst 35 % af samtlige stemmeberettigede. Ved afstemningen om den sidste hovedaftale deltog kun 20 %.

At LO sender aftalen ud til urafstemning har kun det ene formål at få det til at se demokratisk ud - at tilsløre den kendsgerning, at vi forlængst er berøvet enhver indflydelse på LO's afgørelser, og at vi aldrig nogensinde vil få nogen. Derfor skal vi vende ryggen til den slags afstemninger.

LO har brug for DKP

Men når det gælder om at opbygge illusioner om, at LO delvist fungerer demokratisk, eller i hvert fald kan komme til det, så får LO hjælp af småborgerlige socialister af enhver art, først og fremmest DKP. De bruger en anledning som denne til at vise deres opposition mod LO. De har f. eks. delt 30.000 eksemplarer ud af Land og Folk på arbejdspladserne, hvor de højlydt forkynder STEM NEJ TIL HOVEDAFTALEN. Hermed opfordrer de rent faktisk arbejderne til at benytte sig af en "demokratisk ret", som ikke eksisterer. Hermed hjælper de klassefjenden med at opbygge illusioner om, at det går demokratisk til. De kritiserer ganske vist LO for at handle hen over hovedet på medlemmerne, men den vej de anviser arbejderne er, at vi skal gøre fagforeningerne til kamporganisationer, vi skal "demokratisere" LO.

Det er netop sådan en "opposition", som LO har brug for idag. En "opposition" som brækker sig højlydt, men som overholder de "demokratiske" spilleregler. En "opposition" som tilslører, at enhver eftergivenhed fra LO's og socialdemokratiets side kun er tilskyndende og kun tjener til, at de kan stramme grebet yderligere. DKP vil lede den begyndelse til selvstændig kamp fra arbejderklassens side, som de vilde strejker er udtryk for, ind i en blindgyde, ind i en håbløs kamp for at demokratisere fagbevægelsen. Det er den bedste støtte klassefjenden kan tænke sig, og derfor skal vi ikke bare vende ryggen til LO's skindemokrati, men også til DKP.

LEVE DE VILDE STREJKER

FREM MOD ET ÆGTE KOMMUNISTISK PARTI

Fascisme og social-fascisme

Det er af allerstørste vigtighed for arbejderklassens kamp mod borger-skabet, at den er klar over Socialdemokratiets rolle i revolutionen. Det er grunden til, at ARBEJDERBLADET i sin teoretiske serie KAMPENS VEJ nu udkommer med pjecen "Fascisme og socialfascisme" skrevet af et medlem i den svenske kommunistiske organisation KFML(r), Orjan Nysström.

I pjecen får man forklaringen på hvorfor Socialdemokratiet har udviklet sig til det, det er idag, nemlig et socialfascistisk parti, og hvad den korporative stat vil sige.

Men Socialdemokratiets udvikling kan ikke forstås uden at man også kigger nærmere på dens tvillingebror, fascismen.

Derfor behandler pjecen også forholdet mellem fascisme og socialfascisme og afslører, at Socialdemokratiets gulerod er den ene side af borgerskabets dobbelttaktik - den fascistiske pisk den anden.

Som et led i denne dobbelttaktik indtager fagforeningerne en fremtrædende rolle. Herved kommer man også ind på, hvorfor det er en likvidering af arbejderklassens selvstændige kamp, når man stiller parolen op "Gør fagforeningen til kamporganisation".

Prisen er 30 kr. for 8 hefter. Indsat pengene på giro: 14 87 28 mkr. KAMPENS VEJ, Guldborgvej 13, 4. th. 2000 F.

Det er nemlig en stående bemærkning hver gang en bestyrelse går ind for lørdagsarbejde, og det bliver ikke mere troværdigt af, at der er en MLE'er, der fremsætter den.

Hvor kommer MLE's ideer fra?

Hvordan kan en mand, der kalder sig marxist-leninist indtage en sådan holdning? Vi kan kun gætte, men måske kommer det af, at han ugen før havde deltaget i en tredages virksomhedskonference på B&W's ejendom i Glumsø sammen med andre tillidsfolk og repræsentanter fra B&W's ledelse.

På denne konference har man drøftet, hvordan man kunne effektivisere udbygningen af arbejderne ved at rationalisere produktionen. Det er i allefald blevet os meddelt, at Jørgen Poulsen skal have indtaget en virkelig positiv holdning til problemerne.

Det fremgår bl. a. af følgende kendsgerning:

En aften, d.v.s., i kursusdeltagernes fritid, blev de opdelt i hold. Hvert hold fik uddelt et stykke karton, en tube lim og en rulle lokumpapir, og der blev nu foranstaltet en konkurrence om, hvilket hold, der kunne lave den bedste model af en boreplatform. (B&W overvejer at tage ordre hjem netop på boreplatforme) Det var en betingelse, at gruppen på rationel vis skulle benytte alt det udliveredede materiale.

Jørgen Poulsens gruppe gik af med sejren. Man fandt bl. a. på at benytte æskens som limen havde ligget i som styrehus og endvidere at anvende limtubens hætte som blinklys.

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS

Det første krav til en arbejder, som vil gå i spidsen i kampen for sin klassens frigørelse er, at han ikke lader andre om at vide tingene, men at han ved selv. Uden kendskab til marxismen-leninismen, teorien om arbejderklassens frigørelse, står han dårligt og bliver et let offer for alle de forvrængninger af marxismen, som de småborgerlige socialister kører frem med. Meld dig derfor til vores grundskoling. Sammen med andre kammerater kommer du her til at studere Det kommunistiske Manifest af Marx og Engels. Den dialektiske og historiske materialisme af Stalin. Staten af Lenin. Om politisk økonomi, om den internationale kommunistiske generallinje og om

Om det flotte resultat nu skyldtes Jørgen Poulsen eller B&W's stålchef, som var i samme gruppe, eller måske en kombination af begge dele, det ved vi ikke, men vi ved så meget, at man benyttede 1. premien, som var to kasser øl, til at drikke dus bagefter.

Vi gratulerer, men undrer os alligevel over, om Jørgen Poulsens optræden muligvis skulle være en del af MLE's politik for at gøre fagforeningerne til kamporganisationer? Eller om planen i virkeligheden skulle gå ud på at vinde B&W-ledelsen for marxismen-leninismen?

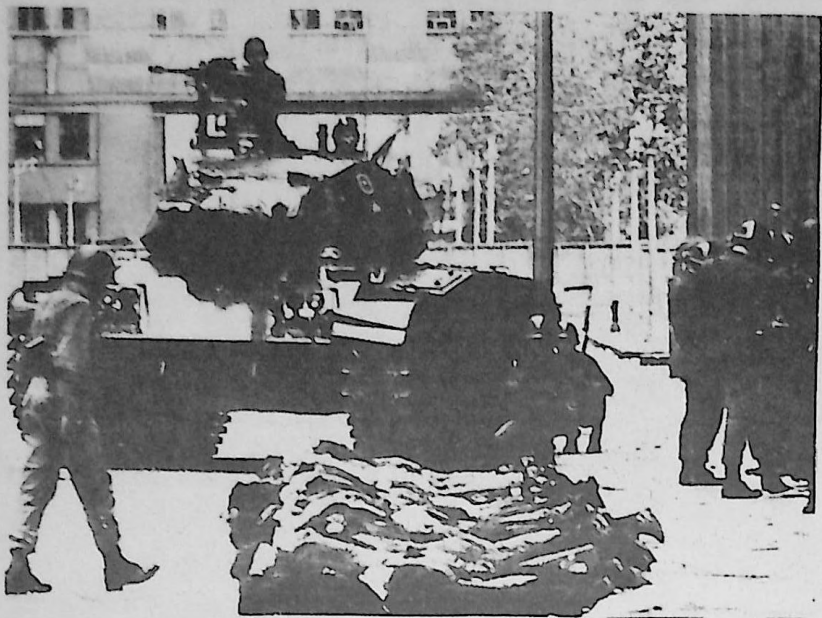

STUDER-KEMP-LÆR!

Partiet af Lenin og Stalin. Samtidig vil vi diskutere aktuelle politiske begivenheder og ARBEJDERBLADET's linie i de brændende spørgsmål, som trænger sig på idag i kampen for socialismen - først og fremmest spørgsmålet om vejen til genrejsningen af arbejderklassens kommunistiske parti. Grundskolingen er samtidig basis for, at du fuldt ud kan deltage som medlem af gruppen omkring ARBEJDERBLADET og være med i udformningen af politikken og propagandaen.

Skriv til ARBEJDERBLADET eller kig indover i RØDE FANE på hjørnet af Fredensgade og Ryesgade i København.

ØJENVIDNESKILDNING FRA CHILE

– "Blandt Chiles arbejdere og fattigbønder har reformismen spillet fallit. Det blodige højrekup har effektivt vækket dem af drømmen om "en fredelig overgang til socialismen."

Således opsummerer nogle hjemvendte danskere deres indtryk fra Chile. Det er Ingrid Jonzon, Henrik Janbell og Sigrun Olsson fra Stockholm. De har alle været beskæftiget med uddannelsesarbejde i Chile.

Øjenvidneberetningen har vi hentet fra "Proletären" nr. 45/73:

Det billede, som de borgerlige massemedier i Sverige (og i Danmark, AB) har givet af udviklingen i Chile, har jo været, at arbejderklassen stort set, og med få undtagelser, har forholdsvis politisk passiv og udelukkende sat sin lid til initiativer fra Allende og Folkefronten.

– "Det passer ikke," hævder de hjemvendte.

– "Det er sandt, at Allende stod som et symbol for arbejderklassens kamp, men allerede i begyndelsen af dette år fandtes en betydelig mistillid til hans muligheder for at holde reaktionen nede. Fremfor alt gjaldt det arbejdere, som stod uden for reformistpartiets indflydelse. For det meste spontant, opstod der ved de store industrier en slags arbejderråd – Cordones Industriales.

Til trods for at revisionistpartiet oprettede nogle konkurrerende Cordones, bl.a. som forsøg på at "demokratisere" den fuldstændig topstyrede fagforening, strømmede flere og flere arbejdere til disse spontane organisationer. De politiske organisationer, som arbejdede inden for dem, var socialistpartiets revolutionære fløj – MAPU og MIR's arbejderfront.

– Cordones aktiviteter spændte over flere områder. Dels fungerede de som en interesseorganisation for at tilgodese arbejdernes umiddelbare behov. Under deres opsyn blev der

hentet levnedsmidler hos landbrugs-køoperativerne, som derefter blev solgt til officielle priser i arbejderkvarterne. Dette var nødvendigt på grund af varemanglen og den næsten 400% høje inflation på madvarer. De besættelser af store imperialistiske virksomheder som skeite, blev også anført af Cordones. Men de stillede endnu højere. Gennem propaganda og diskussioner ville de høje arbejderes bevidsthed til forståelse for nødvendigheden af den væbnede revolution. Cordones gjorde også hvad de kunne for at bevæbne arbejderne.

– Den politiske bevidsthed, fortsætter vore svenske kammerater, var høj blandt arbejderne. Så høj som den nu kan blive uden ledelse af et revolutionært parti med en revolutionær teori.

Revisionistpartiet er kontrarevolutionært

Som en rød tråd i de hjemvendtes redegørelse går revisionistpartiets forræderi mod arbejderne. På alle måder arbejdede de for at sætte kæppe i hjulet for kampen. Direktiverne fra Moskva var enslydende: Samarbejd med Allende og gå stille med dørene!

Blandt de sidste entusiaster, som aktivt sluttede op bag Allendes politik, var revisionisterne.

Gennem borgerskabets sabotage var den økonomiske situation i landet katastrofal. Inflationen var 400% og varemanglen enorm, og til sidst, da borgerskabet startede deres endelige offensiv med en næsten total transport- og handelsstrejke, fandtes der hverken brød eller petroleum – livsnødvendige varer i et arbejderhjem.

– Og hvad svarede Allende? Jo, at arbejderne skulle producere mere. Hver uge afholdtes der demonstrationer til støtte for Folkefronten, og revisionistpartiet sørgede for, at arbejderne blev kørt der til i busser. I sådanne tilfælde organiserede arbejderne ved Cordones deres egne

demonstrationer, hvor de forsøgte at forklare, hvad Allendes reformistiske politik ville føre til, at Folkefronten forrædte arbejderklassen, og at den var på vej mod total kapitulation over for borgerskabets offensiv.

Til trods for revisionistpartiets modstand blev der dannet flere og flere Cordones. Partiets indflydelse – endog over dets egne medlemmer – var så svag, at også disse i stigende antal kom med. Og mens revisionisterne i de sidste måneder havde som vigtigste parole: "Nej til borgerkrig", trængte de revolutionære arbejdere sig i våbenbrug.

I ugerne op til kuppet begyndte en total offensiv fra borgerskabet. Målsætningen var at skabe fuldkomment kaos. Broer blev sprængt i luften, man lavede attentater mod olieledninger, kraftstationer og vandeiserbæner. Ved at købe en del af arbejderne inden for grubeindustrien med hård dollar-valuta kunne der sættes punktstrejke i gang. Transportnettet, kollektiv-trafikken og handelen blev sat

ud af funktion. Lagerne og tjenestemandene på de statslige institutioner strejkede osv. osv.

Tidligere havde Folkefronten klaret disse offensiver ved at optage militærpersoner i regeringen og ved at arbejde i store tal forsvarede den. Men denne gang ville store dele af arbejderklassen ikke længere stille op på regeringens side. De ville i stedet gå til modoffensiv. Dette modsatte Folkefronten og fremfor alt revisionistpartiet sig. I stedet optog de endnu flere militærfolk i regeringen, og disse tog initiativer fra Allende. I ly af loven om ulovlig våbenbesiddelse foranstaltede de omfattende våbenrazziaer. Under disse blev arbejderne lukket ude fra deres arbejdspladser i timevis og blev udsat for uhyggelig tortur. De blev smidt ud fra helikoptere, gravide kvinder fik maven sprængt op osv. osv.

Mens denne "hvide" terror stod på forsøgte flyvevåbnet og flåden flere gange at lave statskup, hvilket blev afsløret af underofficerer, som blev taget til fange, tortureret og dømt til livsvarigt fængsel.

Om alt dette sagde Allende ikke et ord, og revisionistpartiet demonstrerede under parolen "Nej til borgerkrig".

– En uge inden kuppet blev venstrekanalen i TV overtaget af borgerskabet. Virksomheder, som var ved at blive statsjendom, blev atter overladt til de tidligere ejere. Så gik arbejderne i Cordones i aktion – de afsatte de statsligt ansatte direktører, de gik i strejke, de overtog forladte virksomheder, de gennemførte store demonstrationer, hvor de udpegede Allende som forræder. Samtidig med at Allende holdt sin sidste tale og brandmærkede arbejderens kamp sendte Folkefrontsregeringen politi og militær imod dem. Uden en rigtig organisation og ledelse og uden ordentlig bevæbning kunne arbejderne selvfølgelig ikke klare sig mod denne offensiv.

USA – imperialisterne støttede kuppet

Alt de hjemvendte kammeraters beretning fremgår det, at imperialismen – og givetvis fremfor alt USA-imperialismen – har haft en finger med i dette svinagtige spil. Verdensbankens boykot, ITT's kupplaner osv. er jo kendte ting. Men imperialisterne indskrænkede sig ikke til disse handlinger. Alle strejker som indgik i borgerskabets offensiv blev betalt med US-dollar, den fascistiske terrororganisation "Frihed og Fædreland" blev støttet fra USA og imperialisterne (bl.a. ledelsen i det dansk-svenske firma AGA) stod bag kuppet den 29. juni d.å. –

Lige inden kuppet kom 150 massemedieeksperter fra USA til Chile og derefter eksperter i levnedsmiddel-fremstilling (fiskemel). To dage inden kuppet rejste den amerikanske ambassadør til USA for at tale med Nixon. Kort tid før og under selve kuppet lå enheder fra den amerikanske flåde udfør Chiles kyst. Den 11. september, dvs. samme dag kuppet blev iværksat, strømmede det ind med lugemidler og levnedsmidler fra Brasilien. I tiden op til kuppet koncentreredes bolivianske cropper ved grænser til Chile med det klare formål at kunne rykke ind, hvis kuppet skulle gå galt.

Kammeraterne fra Chile udtaler om den videre udvikling i Chile:

– En ting er sikker: Trods kuppet er arbejderklassen all. andet end besejret. Tværtimod har dens stilling aldrig været bedre. Illusionerne om parlamentaritet og reformismen er fejlet væk og forståelsen for den væbnede revolution er banket ind i hvert arbejderhoved med kniber og gevekkolber. Denne nye erkendelse er det store og positive. Men det er klart, at der findes enorme vanskeligheder. En organisation med en udarbejdet revolutionær teori findes ikke.

De svenske kammerater kommer ind på de forskellige partier og organisationer:

– Revisionistpartiet har kraftige rødder i en arbejdermasse, som dog er helt uskolet. I forbindelse med kuppet blev de vigtigste af partiets ledere arresteret, og dermed er partiet i praksis opløst. Det er ikke ualmindeligt, at resterne af ledelsen vil forsøge at komme til en overensstemmelse med generalerne på en eller anden måde for at kunne overleve.

– Socialistpartiet som også indgik i Folkefronten, er ikke noget samlet enigt parti. Der findes alle retninger fra Trotskisme, casorisme og andre former for revisionisme til marxismeleninisme. Partiets leder, Altamirano som hidtil er undsluppet generalerne, tilhørte den revolutionære fløj. Partiet deltog meget aktivt i Cordones arbejde og er således godt forankret i arbejderklassen, selv om dets basis fremfor alt findes i mellemlagene og blandt de intellektuelle. Disse har søgt til partiet for at få gode stillinger inden for den statslige administration. Efter kuppet behøvede de jo ikke det mere, for sikkert hurtigt blive neutrale og passive. I sin sidste tale opfordrede Altamirano arbejderne til at gribe til våben mod det forestående kup. Partiet var det første, som blev uskadeliggjort og dets ledere er nu de mest forfulgte.

– MAPU (direkte oversat: Den samlede Folkeaktionsbevægelse) er det eneste parti i Folkefronten som bygger på et revolutionært program. Dets basis er fremfor alt studenter og bønder, men gennem sit arbejde inden for Cordones er det begyndt at vinde indpas i arbejderklassen. Dets mangel på en revolutionær taktik førte dog til, at det ikke forlod Folkefronten. Partiet opfatter sig som organiseret efter princippet om demokratisk centralisme og sine analyser byggede de på marxismen-leninismen. Og med fremhævelsen af Kina og Albanien som de store foregangs eksempler forkastede de i teorien Folkefrontens politik, selv om de deltog i den. En vigtig del af partiets virksomhed har været den militære træning.

Nærmeste opgave – at danne et revolutionært parti

Uden for Folkefronten står MIR (Den Revolutionære Venstrebevægelse) som ikke er noget parti. Basis består først og fremmest af studenter og andre intellektuelle, men de har desuden stor indflydelse blandt arbejderne i byggesektoren og blandt pjaltproletariatet. Dette som følge af deres arbejde i FTR (Den revolutionære arbejderfront). MIR har endog en studenterfront og en bondefront, som har stor indflydelse i det sydlige Chile specielt blandt Mapucheindianerne.

MIR savner et partiprogram og har ikke afholdt nogen kongres i 4 år, men blandt dets medlemmer er trotskistiske strømninger almindelige. Takket være at organisationen i 1970 var underjordisk og bevarede en del af denne karakter, har den klaret sig forholdsvis helskindet igennem kuppet. Sammen med MAPU og den revolutionære fløj inden for socialistpartiet har de heftigt angrebet Allendes forræderi mod arbejderklassen.

– Det som holdt MIR sammen var dets halvmilitære organisation med intensiv militær træning, noget deres demonstrationer viste – militærparader uden våben. De udførte også et relativt aktivt arbejde inden for det borgerlige militærapparat, hvilket bl.a. resulterede i, at soldaterne og underofficerer i visse regimenter i begyndelsen modarbejdede kuppet og først gik over på generalernes side, da de forstod at slaget var tabt for arbejderklassen.

– MIR savner en revolutionær teori og var hele tiden underkastet spontanisme – når klassekampen var i opsving var de med og førte an, og i roligere perioder blev de passive og overlod marken frit til Folkefronten og fremfor alt revisionisterne. Dette gælder også det øvrige revolutionære venstre.

Som vore kammerater fra Chile har opfattet det har den revolutionære venstrefløj sat sig som nærmeste mål:

At danne et revolutionært arbejderparti med udgangspunkt i arbejderne i de tidligere revolutionære partier og Cordones.

At starte en arbejderavis og få en radiosender i gang.

At redde og gemme de ledere som nu jages mest intensivt.

At få et kommunikationsnet mellem de forskellige Cordones i hele landet igang.

At forene kampen med bøndernes kamp.

At fore et intensiveret arbejde inden for det borgerlige militærapparat for at have soldaterne på sin side i den endelige kamp.

**ABONNER
NU!**

Solidaritet med Chiles folk: kamp mod Allendes "vej"

Allendes "fredelige vej" førte ikke til socialismen. Den førte til nederlag for arbejderklassen, til mord på tusindvis af arbejdere og bønder. Med støtte hos USA-imperialismen fejede fascist-juntaen Allende til side og indledte sit blodige felttog – ikke kun mod arbejderne, men også mod mange af folkefrontens politikere. Ikke engang her hjælper det dem, at de jo blot var "fredelige socialister." Når imperialismen og dens lakajer går til modangreb for at genvinde sit tabte terræn, så tager den ingen chancer.

Protesterne rejste sig verden over. Ikke bare fra de revisionistiske kommunistpartier, herhjemme DKP, der i Allende havde set deres naive drømme om en fredelig vej til socialismen legemliggjort. Også den danske imperialismes parti, socialdemokratiet, så sig nødsaget til at protestere. Ja, selv USA-imperialisterne, hvis interesser juntaen repræsenterer, så sig nødsaget til offentligt at give det udseende af, at de misbilligede den brutale fremfart.

Men DKP's og socialdemokraternes protester skal tilsløre det faktum, at det var Allende og folkefrontens politik som beredte vejen for juntaen.

Allende afvæbnede arbejderklassen

Først og fremmest gjorde han det ved at afvæbne arbejderklassen. Han foretogede masserne, at man kan løsrive et undertrykt land som Chile fra imperialismens jerngreb uden våben i hånd. Han foretogede dem, at man kan opbygge socialismen ved hjælp af den borgerlige stat, og at det kan ske i et klassesamarbejde med det nationale borgerskab og smaborgerskabet. Men ikke nok med det. Med al sit krybereri for de kapitalistiske love, i al sin iver efter at overholde den borgerlige lovfæstning sendte han selv kapitalisternes politi og militær ud for at tage de våben fra arbejderne, som de mere og mere så nødvendigheden af at anskaffe sig. I månederne før kuppet sendte han militær ud for at rydde de fabrikker, som arbejderne havde besat. Samtidig gennemførte hans ministeregeneraler razziaer blandt arbejderne for at beslaglægge våben.

DKP vil gå Allendes vej

Det er denne mand og hans politik som Danmarks Kommunistiske Parti og Socialdemokratiet i skøn forening priser som en rigtig socialist. De prøver at gøre ham til martyr, der har ofret livet for Chiles arbejdere. Grunden er klar nok. For Allendes teori om vejen til socialismen er den samme som DKP's – de vil følge den samme "fredelige vej". Og den vil føre os samme sted hen som den førte Chiles arbejderklasse: til reaktionens slagtebank.

Allende på fabriksbesøg – for illusionerne brast

De revolutionære arbejdere får skylden!

DKP afholdt sig fra at fortælle om Allendes afvæbning af arbejderklassen, de blev oven i købet ved med at prise ham i tiden op til statskuppet, hvor det blev mere og mere klart, at det kun var et spørgsmål om tid for reaktionen gennemførte et nyt kup.

Men ikke nok med det. DKP's fanatiske forsvar for "den fredelige vej" fører dem ud i en direkte hetz mod de revolutionære arbejdere, der bevæbnede sig mod reaktionens kupplaner. De kalder de arbejdere der provokatorer, som i lighed med bolsjeviderne – propaganderede blandt de menige i hæren for at mobilisere dem mod officerskorpsen.

Det skete i Land og Folks leder den 13/9, hvor disse arbejdere kaldes: "Provokatorer mod de kommunistiske partiers kamp for en samling af alle demokratiske kræfter for en fredelig overgang til socialismen."

Når "teorien om den fredelige overgang til socialismen" slår fejl, og fører arbejderklassen til reaktionens slagtebank, så prøver DKP desperat at opretholde illusionerne om denne "vej" ved at kalde de arbejdere, der forbereder sig til et væbnet sammenstød med reaktionen – ligesom Ruslands arbejdere i 1917, ligesom Kinas arbejdere, ligesom arbejderne i Vietnam, Korea og andre steder – for provokatorer. DKP's hykleriske "solidaritets" med Chiles arbejdere skal tilsløre deres politiske fallit – reformismens fallit.

Kamp mod reformismen

Chile er endnu et eksempel på hvad reformismen fører til. Reaktionen har for en tid fået overtaget, men kampen fortsætter, og næste gang vil arbejderklassen være bedre forberedt. Den vil være bevæbnet – ikke bare med gevejr, men også med en bevidsthed om, at for at kunne knuse imperialismen, så må man også føre en stadig kamp mod reformisterne – som fører arbejderne til fascisternes slagtebank med teorien om "den fredelige vej." Denne bevidsthed vil Chiles arbejdere realisere i form af et virkeligt kommunistisk parti, der er i stand til at lede kampen fordi det bygger helt og holdent på marxismen-leninismen.

Denne erfaring deler hele verdens arbejdere med Chiles arbejderklasse. For kuppet i Chile er ikke kun endnu et eksempel på, at borgerskabet er parat til at slå arbejderklassens kamp ned med alle midler. Det er også en total fallit-erklæring for den moderne revisionismes "fredelige vej" til socialismen. Det er en total fallit-erklæring for Allende-vennerne i DKP. Det er endnu et eksempel for hele verdens arbejderklasse, at der kun er en vej at gå for at nå det socialistiske mål: den væbnede revolutions vej, og at et nødvendigt led i den kamp, er uforsonlig kamp mod reformismen.

Israels adelsmærke: aggression

Staten Israel blev grundlagt i 1948, ikke som et resultat af en kolonial frigørelses-kamp, men derimod som et resultat af et intimt forhold med imperialismen. Ideen med at grundlægge en selvstændig jødisk stat tog endelig form i slutningen af 1800-tallet og kom til at udgøre grundtanken i den zionistiske bevægelse. Fra begyndelsen var Palæstina ikke det selvfølgeligste mål, man diskuterede også andre alternativer, deriblandt Uganda, Storsyrien, Cypern og Uruguay.

Da der ikke i disse alternativer fandtes noget materielt grundlag at bygge en jødisk stat på - i form af en majoritet af jødiske indbyggere, kunne det grundlag kun muliggøres gennem en organiseret jødisk indvandring, hvilket nødvendiggjorde støtte fra en stormagt. Som en rød tråd gennem zionismens historie går derfor alliancen med imperialismen - i perioden frem til anden omfordelingskrig i hovedsagen den engelske og derefter i hovedsagen med den amerikanske imperialism.

I 1918 havde Palæstina 56.000 jødiske indbyggere, de udgjorde ca. 5 % af befolkningen. Det var omtrent samtidig med, at den organiserede jødiske indvandring til Palæstina blev indledt med støtte fra den engelske imperialism og under mottoet:

"Palæstina skal blive lige så jødisk som England er engelsk".

I 20'erne og 30'erne rejste palæstinenserne sig flere gange i protest mod den engelske imperialismes forsøg på at berøve dem deres land ved at sælge det til jødiske immigranter. Denne protestbølge kulminerede i befrielseskrigen fra 1936-39, som blev slået ned af englænderne.

Jødeforfølgelserne i Tyskland i nazi-tiden gav zionismen vind i sejlene, det var dens mål at udrydde en selvstændig jødisk stat i Palæstina. Der blev organiseret en militær-organisation - Hagana - som omfattede knapt 60.000 mand og to terroristlignende - Stern og Irgun - hver på ca. 2.000 mand.

I efteråret 1947 vedtog FN en delingsplan for Palæstina. Jøderne, som da udgjorde 33 % af Palæstinas befolkning og som ejede 6 % af jorden, fik tildelt 56 % af Palæstinas areal. Palæstinenserne afviste naturligvis denne delingsplan.

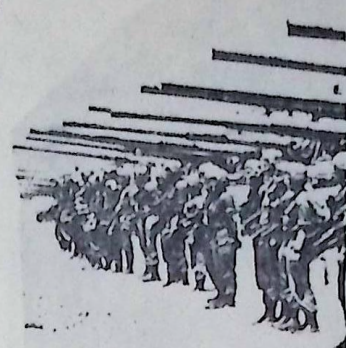
I foråret 1948 indledte zionisterne en militær offensiv, som havde til formål at udvide det territorium, som de havde fået af FN. Den 1. april indledte de "Nachon-planen" som ifølge Israels første premierminister Ben Gurion "rensede vejen til Jerusalem".

Den 10. april 1948 massakrerede enheder fra Irgun 151 mennesker i den arabiske by Deir Yassin. Målet var at skræmme den palæstinensiske befolkning bort. Massakren Deir Yassin blev optakten til en af historiens største exodus - nærværd 800.000 palæstinensere forlod deres hjem og flygtede fra det, de mente var den sikre død.

Den 14. maj udråbtes staten Israel. Samme dag udbød der krig. I zionisternes version hedder det, at de arabiske lande angreb Israel. Sandheden er, at de arabiske hære aldrig nåede det område, som Israel havde fået tildelt i FN's delingsplan, men kun nåede det område, som zionisterne havde erobret under offensiven i april.

Ved krigens afslutning kontrollerede Israel 70 % af Palæstinas areal, jævnfør de 56 % de fik tildelt af FN. Palæstina var som stat udslettet fra kortet og 800.000 palæstinensere hjemløse.

Efter krigens afslutning fortsatte zionisterne deres terroraktioner for at fordrive de palæstinensere, som ikke allerede havde forladt hjem og jord. Steder som Iqrit 1951, Al Tirah 1953, Abu Gosh 1953, Kafr Qasim 1956 og Acre 1965 er indprentet med blod i det palæstinensiske folks historie.

I 1956 nationaliserede Ægypten Suezkanalen til stor irrelsel for franske og engelske imperialister. For at forsvare imperialismens interesser angreb Israel Ægypten - senere med hjælp fra franske og engelske tropper - og marcherede helt frem til Suez. Aktionen blev en militær sejr, men en politisk fiasko. Israel måtte trække sig tilbage.

I 1967 angreb Israel Ægypten, Syrien og Jordan. Den israelske general Haim Herzog forklarer hvorfor i minde-bogen "Sejren":

"Hvis Israel ikke havde startet krigen i juni 1967, så var hele Mel-

lemøsten, Vest- og Sydøsten og også dele af det afrikanske kontinent kommet under Sovjetunionens indflydelse. Spillet gjaldt ikke bare Israel, men indflydelsen over en stor del af verden".

Mellem 1967 og 1973 har Israel i et utal af tilfælde angrebet Ægypten, Syrien, Libanon og Jordan i kraft af sin militære overlegenhed. Lad os minde om nogle tilfælde. Overfaldet på Beirut flyveplads i 1968, bemættelsen af det sydlige Libanon i 1972, overfaldet på flygtningelejrene i det nordlige Libanon i 1973, bombninger af det sydvestlige Syrien i 1967 o.s.v.

Af disse grunde nægter vi staten Israel retten til at eksistere. Dette indebærer ikke, at vi vil "kaste jøderne i havet", men derimod (am), at den borgerlige og imperialistiske stat i Palæstina - som går under navnet Israel - erstattes med en socialistisk stat, som et resultat af det jødiske proletariats og det palæstinensiske folks revolutionære kamp.

Vi fordømmer altså staten Israel, overalt og til hver en tid, da hele dens eksistens bygger på et forbund med imperialismen og aggression mod den arabiske revolution og mod sine arabiske naboer.

Vi stempler staten Israel som angriberne i den seneste krig, i de krige som er udkæmpet indtil nu og i de krige, som vil blive udkæmpet fremover, da hele dens eksistens er en stor aggression.

Fortsat fra side 1

IMPERIALISMEN AFSLØRES

som skal bære de våben USA forsyner sit imperialistiske brohoved med. Men også på andre måder støtter Sovjet Israel.

De anerkender Israels ret til at eksistere som stat, og underkender dermed det palæstinensiske folks nationale stræben.

De taler stadig for en "fredelig løsning" af Mellemøsten-problemet - det vil sige en løsning, som ikke tager hensyn til palæstinenserne interesser.

De godkendte Rogers-planen, hvis vigtigste formål var at knuse den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

I det sidste års tid er de også begyndt en omfattende eksport af strategisk vigtige råvarer til Israel. Dels jern til våbenproduktion, og dels cement til bosætningen i de okkuperede områder.

De arabiske staters stræben efter national uafhængighed møder altså en tredobbelts modstand - den imperialistiske akse: MOSKVA-WASHINGTON-TEL AVIV.

Hvorfor er vestasien så vigtig for imperialisterne?

Svaret er: Dels på grund af olien, dels på grund af dens militærstrategiske beliggenhed.

TAK FOR STØTTEN

"Vi har nu den militære styrke, og takket være immigrationen af jøder fra Sovjetunionen også de menneskelige kræfter, som gør det muligt for os at installere os overalt. Vi bør derfor udstrække og acceptere oprettelsen af jødiske kolonier i de okkuperede områder" (Le Monde, 18/2 - 73) Moshe Dayan

Da Nixon besøgte Moskva i foråret 1972 endes de to supermagter om i fællesskab at forsøge at opretholde den situation af "hverken krig eller fred" som har rådet i Mellemøsten siden 1967. Sovjetunionen bandt sig til at "eksportere" mindst 30.000 russiske jøder hvert år til Israel for at styrkeforholdet, og dermed status quo, kunne opretholdes.

Men allerede inden dette tidspunkt var immigrationen af russiske jøder til Israel omfattende. Mellem 1967 og foråret 1972 tillod socialimperialisterne en udvandring af jøder til Israel som nærmest sig 35.000. Siden har de opfyldt deres løfte til USA, og mere til. I 1972 indvandrede næsten 40.000 russiske jøder til Israel. Man kan sige sig selv hvilken støtte det er til den israelske krigsmaskine.

Russiske jøder ankommer til Israel

Det er ingen tilfældighed, at den nuværende krig brød ud samtidig med at oliekrisen blev skærpet. De olieeksporterende lande, deriblandt er flertal af arabiske lande, har organiseret sig for at stå vagt om deres selvstændighed over for de imperialistiske supermagter. Deres organisation OPEC kræver, at udenlandsk kapital skal respektere de olieproducerende landes suverænitæt, og at olieproduktionen og oliehandlen skal gavne de olieproducerende landes egen udvikling. Disse nationers krav er altså en del af de undertrykte nationers forsøg på at frigøre sig fra imperialisterne.

Over for disse landes organisering har USA organiseret de kapitalistiske og olieimporterende lande, for at gå imod de arabiske landes krav. Det var på et af disse møder, at den engelske delegerede udtrykte sig: "Over for et olieembargo kan vi kun vælge: intervenere militært og tage olie - eller kapitulere".

Sovjet snakker på sin side om, at olien er international ejendom, og på trods af at Sovjet selv har store olieforekomster, så køber de fordelagtigt olie i de arabiske lande. Meget fordelagtigt, må man sige, for de sælger deres egen olie, som er af dårligste kvalitet, til en fire gange så høj pris i de østeuropæiske lande.

Militærstrategisk er Vestasien vigtig fordi det ligger i skæringspunktet mellem tre verdensdele og har kyster ud til de store have. Den magt, som får kontrol over denne del af verden, får en uholdt militærpolitisk fordel over for andre imperialiststater.

Både når det drejer sig om det militærpolitiske, og når det drejer sig om råstofferne, først og fremmest olien, så findes der givetvis en modsætning mellem de to supermagter. Selv om denne modsætning er grundlæggende og absolut, og samarbejdet mellem Sovjet og USA kun er relativ og midlertidigt, så er denne modsætning underordnet disse to imperialistiske magters forhold til de undertrykte arabiske nationer.

Socialimperialisterne i Krem! bekender kulør

Jo længere krigen kommer til at vare, jo mere vil sovjetlederne komme til at afsløre deres virkelige rolle i Vestasien. Da en gruppe arabiske udsendinge besøgte Gromyko i Moskva og takkede for "våbenhjælpen" blev de meget forbløvede da Gromyko i sit svar understregede, at Sovjet skam da stræbte efter våbenstilstand og en fredelig "afgørelse". De bliver sikkert ikke mindre forbløvede over at Sovjet og USA i fællesskab fremkælder et forslag til våbenhvile.

Eftersom både Sovjet og USA er interesserede i at opretholde en tilstand af "hverken krig eller fred" hvor de forholdsvis uforstyrret kan plyndre og kontrollere, er de imod denne krig.

Den truer med at styrke de undertrykte landes stræben efter selvstændighed og desuden vækker der masserne til indsiget om imperialisternes og frem for alt socialimperialisternes rolle. En sådan krig bringer den dag nærmere hvor det er slut med at USA og Sovjet kan dominere mellemøsten efter forgodtbefindende.

Kun/betinget støtte til de arabiske regeringer

Vi må som kommunister give en støtte til de arabiske regeringer. De har taget kampen op mod imperialisterne i Moskva, Washington og Tel Aviv. De udkæmper et af historiens største panserslag mod imperialismens brohoved i Vestasien, Israel, og de har tilføjet de zionistiske agressorer alvorlige tab.

Sovjets krigsforberedelser mod Kina

De russiske leders angreb på Kina bliver stadig hyppigere og hårdere. For nylig leverede Breshnev sit hidtil hårdeste angreb i Alma Ata 250 km fra den kinesiske grænse, og igen i Tasjkent 44 km fra grænsen, hvor han desuden af propagandamæssige grunde opfordrede Kina til at indgå en ikke-angrebstraktat. Traktaten rummede dog ingen løsning på grænseproblemet. Det gjorde derimod det kinesiske forslag til en lignende traktat for 2 år siden. Breshnevs angreb er ingen enkeltstående begivenhed, men endnu et led i en sovjetisk hetz-kampagne mod Kina og "maoismen".

Socialimperialismens hetz mod Folkerepublikken Kina udtrykker sig også materielt. Dels i kraftig militær oprustning langs grænsen til Kina, dels gennem en forløbende offensiv først og fremmest i Sydøsten for at styrke den reaktionære omringning af socialismens vigtigste brohoved i Asien.

Lige siden den første socialistiske stat opstod med oktoberrevolutionen i Rusland i 1917 har de imperialistiske magter søgt at knuse det proletariske diktatur med militære midler. Dette førte jo bl.a. til interventionskrigen mod Sovjetunionen i arene op til 1920. Samtidig er krigen mod Socialismen dog farligere for imperialismen, da de i modsætning til de imperialistiske omfordelingskrige ikke blot rejser spørgs-

Men vores støtte til de arabiske regeringer er ikke ubetinget. For selv om deres modstand mod imperialismen er den vigtigste side af deres optræden idag, så vil de i morgen vende sig mod de arabiske masser, afvæbne dem, og fortsætte undertrykkelsen af dem.

Lad os nemlig se på situationen i de arabiske lande.

Den indre situation i Syrien

I efteråret 1970 gennemførte general Assad - Syriens nuværende leder - et statskup, og et kup inden for regeringspartiet Baath. Kuppets spydspids var rettet mod den tidligere regerings aktive støtte til den palæstinensiske befrielsesbevægelse, hvilket blandt andet havde givet sig udtryk i en direkte militær indgriben - og tab - i borgerkrigen i Jordan i september samme år. Lige siden har Assad indtaget en stadig klarere højreposition i forhold til palæstinenserne, hvilket blandt andet har resulteret i en total likvidering af Al Saika - en befrielsesorganisation som tidligere havde stor støtte inden for Baath-partiet - og en stadig hårdere kurs mod den øvrige del af befrielsesbevægelsen. PFLP er blevet forbudt i Syrien og for kun en måned siden lukkedes den palæstinensiske radiodenset i Damaskus.

Assads højrelinje har dog mødt modstand blandt masserne. Det viste sig måske mest tydeligt ved valget i for-

året, som var ved at gå i vasken, fordi de nødvendige 50 % af de stemmeberettigede ikke gik til valgurnerne. Ved at forlænge valgfristen med en dag kunne Assad dog få 50 % på Baath-partiets liste - hvilket for øvrigt var det eneste opstillede parti.

I dagens Syrien findes der en forholdsvis bred bevægelse blandt masserne, som kræver en helhjertet støtte til den palæstinensiske befrielsesbevægelse, og som kræver en mere offensiv linje mod Israel. For hver dag blev Assad mere og mere nødt til at kanalisere denne bevægelse i en for ham fordelagtig retning.

Den indre situation i Ægypten

Udviklingen i Ægypten ligner på mange punkter den i Syrien. Sadat har indtaget en stadig mere markeret højreposition. I ord har han forsøgt at fremstå som radikal og kampvillig. Men det blev ved ordene.

I stedet for blev Sadat tvunget til at tage hårdere midler i brug for at slå den hjemlige opposition ned. For et år siden myrkedes flere havnearbejdere i Alexandria under en strejke, og et par måneder senere måtte Sadat sende militær og politi mod arbejdere i byen Helwan.

Den største politiske trussel mod Sa-

Fortsættes side 7

disse tropper er forlagt til Mongoliet, kun 650 km fra Peking. Og ved Ussuri-floden, hvor den sovjetiske grænseprovokation fandt sted i 1969, findes angrebsstyrker bestående af marinesoldater og raketbevæbnede kampvognafdelinger. 8 kampvognsenheder er koncentreret alene i denne sektor.

I Sibirien har socialimperialisterne indledt en omfattende opbygning af våbenfabrikker og sværindustri i det som kommer til at blive forsyningsområdet i et sovjetisk angreb på Kina. I grænseområdet er der indført hårde restriktioner. En sovjetborger tillades ikke at færdes her uden en speciel polititilladelse - en tilladelse som også kræves for at få lov at købe fly- og togbilletter i dette område.

I den socialimperialistiske omringning af Kina spiller Indien også en vigtig rolle. Indien er gennem en arrække blevet bundet mere og mere tæt til Sovjetunionen. I begyndelsen af 60'erne angreb Indien som bekendt Kina, og hele den indiske krigsmagt er stadig koncentreret i nord - mod Kina og mod Pakistan.

Deling af Pakistan

Pakistan er en torn i øjet på socialimperialisterne. Pakistan indtager en alliancefri stilling i udenrigspolitikken og regeringen har afvist at indordne sig under Sovjets bud. Dermed splitter Pakistan den sovjetiske omringning af Kina i to dele. Socialimperialisternes taktik har derfor været at slå til mod Pakistan. Denne taktik har jo i de seneste år haft afgørende fremgang. Først og fremmest gennem opsplitningen af Pakistan 1971 gennem udråbelsen af Ost-pakistan som den selvstændige stat Bangla Desh. Denne opsplitning byggede på en spontan utilfredshed blandt masserne i Ostpakistan, men muliggjordes helt gennem interventionen af indiske tropper. Gennem tilkomsten af

Fortsættes side 6

HVAD MÅ DER GØRES?

Lenins kamp for det revolutionære parti 2. del

(1. del af beretningen om Lenins kamp for det revolutionære parti findes i ARBEJDERBLADET nr. 5/73)

RSDAPs 2. Kongres

De leninistiske ideer spredtes nu i stort omfang blandt de bevidste arbejdere, såvel gennem bøger som gennem Iskra. Da RSDAP holdt sin anden kongres i London i 1903 var forudsætningerne for at danne et virkeligt arbejderparti altså noget større end tidligere. Modsætningerne på kongressen blev meget skarpe. I snart sagt hvert spørgsmål - stort såvel som lille - viste der sig meningsforskelle. Opportunisterne, hvis anfører var Iskramedarbejderen Martov, gjorde hårdnakket modstand. Trods dette kunne kongressen antage Lenins forslag til et program - det eneste partiprogram som på dette tidspunkt tog spørgsmålet om proletariatets diktatur som arbejderklassens hovedspørgsmål op. I spørgsmålet om lovene led Lenin-tilhængerne nederlag, men da det gjaldt valg af centrale organer kom leninisterne i majoritet. Det er herfra betegnelsen bolsjevik (majoriteten) og mensjevik (minoriteten) stammer. Den splittelse mellem disse to retninger som kom frem på kongressen, skulle lidt efter lidt føre til dannelsen af to forskellige partier.

Gnistens slukkes

Mensjevikerne, som havde lidt nederlag på kongressen, besluttede nu at gå bagom partiets ryg for at underminere det. Med Martov, Trotskij og Axelrod i spidsen gjorde de, som Martov skrev, "oprør mod leninismen". Ved hjælp af kup og bedrageri lykkedes det dem at overtage centralorganisationen Iskra. Det skete fra og med nr. 52, og fra dette øjeblik drev de hadefuld propaganda mod Lenin og den revolutionære marxisme. På samme måde lykkedes det dem at tiltrække sig ledelsen i centralkomiteen. På grund af dette blev bolsjevikerne tvunget til at oprette deres egen parallelle ledelse - bolsjevikernes bureau - som blev dannet i Rusland i slutningen af 1904. Samtidig blev der skabt en bolsjevikisk avis: Vperjod (Fremad). Trods mensjevikernes intriger sikredes således en bolsjevikisk ledelse.

Den var mere nødvendig nu end nogensinde før. Den åbne, væbnede kamp stod for døren.

Atter i Geneve

Efter kongressen vendte Lenin atter tilbage til Geneve, som nu var hans og mange andre revolutionæres tilflugtssted. Her gik dagene sin gang. Indtil om morgenen den 10. januar 1905. Krupskaja fortæller: Vi gik derhen, hvor alle bolsjevikere, som havde hørt om hændelserne i St. Petersburg, instinktivt blev draget mod - emigranternes kantine. Man ønskede at være sammen. De forsamlede talte næsten ikke sammen. Vi var alt for oprørte. Vi sang: "Som offer faldt de ..." med sammenbidte miner. Alle var vi grebet af bevidstheden om, at revolutionen allerede var begyndt, at troen på Tzaren var brudt, at den tid nu var ganske nær, hvor "tilfældighedernes tid er forbi og folket rejser sig stort, magtigt, frit..." Hvad var der egentlig sket?

Forspillet

Den strejke- og oprørsbevægelse som blev indledt i 1901 var stadig vokset i styrke og heftighed i de følgende år. Svarene fra myndighedernes side var blevet mere og mere brutale og grove for hver strid som blev udkæmpet. For at aflede interessen fra revolutionære tanker og forene de undertrykte med undertrykkerne under den borgerlige fædrelandsskende fane, forberedte tsaren krig mod Japan. Men Japan slog først til. Røvere stod mod røvere i kampen om besiddelser, kolonier og råvarer. Det var Kina, man var ude efter. De japanske imperialister udslettede totalt de tsaristiske styrker. Den russiske flåde blev tilintetgjort, 120.000 dårligt udrustede russiske soldater faldt, såredes eller blev taget til fange. Krigens sluttede med et skændigt nederlag for tsaren og de russiske godsejere og borgere. Japan besatte halvdelen af Korea, tog Port Arthur og halvdelen af Sachalin. Tzaren ønskede krig for at kvæle revolutionen. Resultatet blev det modsatte. Hadet til tsarismen, som havde tvunget de arbejdendes sønner og døtre ud for at blive slaget, voksede som aldrig før. Tålmodigheden var ved at være slut.

Svaret på bønnen

I januar begyndte en ny strejkebevægelse i hovedstaden. Den begyndte ved Petersborgs største fabrik, Putilovværket, i protest mod at fire arbejdere var blevet afskediget, men spredte sig hurtigt til andre fabrikker for til slut at blive noget nær en generalstrejke.

Den 9. januar om morgenen begav 140.000 ubevæbnede arbejdere (mand, kvinder, børn og gamle) sig til Vinterpaladset, tsarens residens. Med sig havde en skrivelse, en bønsskrift, hvor der bl.a. stod: Vi arbejdere i byen Petersborg, vore hustruer, børn og hjælpeløse gamle forældre er kommet til dig, hersker, for at søge retfærdighed og forsvar. Vi er ludfattige, undertrykte og segnefærdige under det uhyggeligt tunge arbejde, man håner os og regner os ikke for mennesker... Vi har tålt alt, men man driver os længere og længere ned i en afgrund af elendighed, retsløshed og uvidenhed, despotisme og ligegyldighed kvæler os... Vor tålmodighed har nået sin grænse. Vi er kommet til det svære øjeblik, hvor døden er bedre end en fortsættelse af de uudholdelige plager."

De blev bønshørte, men på en anden måde end de havde forestillet sig. Nikolaj 2. gav ordre til at skyde dem ned. Helt fremme ved paladset blev de mødt af en kugleregn, som fældede 1.000 og sårede 2.000. Tzaren skød selv den sidste smule af folkets tillid til ham i sønk.

Revolutionen

Allerede samme aften begyndte barrikaderne at vokse i arbejderkvarterne. Over hele landet gik arbejderne ud i kamp under parolen: "Ned med selvherskerdømmet." I storbyerne Petersborg, Moskva, Warszawa, Riga, Baku, Odessa og Lodz var kampene særlig hårde.

Ikke bare i tzardømmet kom arbejderne i oprør. Fra den første dag anog den russiske revolution en international karakter. I Østrig-Ungarn, England, Belgien, Bulgarien, Tyskland, Holland, Spanien, Italien, Rumænien, Frankrig og Sverige fandt massedemonstrationer og møder sted i solidaritet med revolutionen, pengeindsamlinger til støtte for den revolutionære kamp blev organiseret osv. Den proletariske internationalisme,

arbejderklassens internationale solidaritet, var dybt rodfast i den tids europæiske proletariat.

Oprørets organisator og hjerne

Begivenhederne i Rusland udløste en febrilsk aktivitet i Geneve, alle Lenins tanker var vendt mod Rusland. Han organiserede våbenindkøb og våbenforsendelser til Rusland. Han udvalgte de bedste organisatorer, propagandister og agitatorer blandt bolsjevikerne i udlandet, gav dem omhyggelige instruktioner for derefter at sende dem til Rusland. Han ledte partikomiteernes arbejde, sendte breve og gav dem, gennem en veludviklet kurertrafik, detaljerede anvisninger.

"Jeg måtte ofte rejse illegalt udenlands", fortalte M.N. Ljadov, medlem af bolsjevikkomiteernes ledelse. "Jeg har opholdt mig i Geneve i en uge, fortalt lidt alle nyheder, fik masser af anvisninger, instruktioner og råd af ham, og rejste tilbage for at opsøge kammeraterne i Byroet for bolsjevikkomiteerne. Og vi var altid lige forbavsede over, at Iltj kunne sidde derovre i Geneve og bedømme situationen så korrekt og dygtigt..."

Samtidig udrettede Lenin et enormt teoretisk arbejde. Han studerede erfaringerne fra tidligere oprør, især Pariserkommunen, han læste Marx' og Engels' værker om revolution og oprør, bøger om krigskunst osv. I "Vperjod" redigerede og publicerede han Cluserets erindringer "Om Gadekamp", hvor denne revolutionsgeneral fra kommunen opsummerer sine erfaringer.

Ynkkelig fejhed

For om muligt at samle det splittede parti på en revolutionær basis, samt udarbejde linjer for den borgerligt-demokratiske revolution, som var i fuld gang blev det besluttet at sammenkalde en ny partikongres i London sommeren 1905. Mensjevikerne væg-

Lenin

rede sig mod dette og samlede i stedet deres egen kongres. Hovedindholdet i deres taktik for den nuværende revolution var passivitet. De mente, at den borgerligt-demokratiske revolution var borgernes sag, at proletariatet, eller i det mindste proletariatets parti, burde lægge armene over kors og overlade ledelsen til de borgelige partier.

En sådan ynkelig fejhed kunne bolsjevikerne og Lenin ikke acceptere. For at tale med Lenin: "Marxismen lærer ikke arbejderne at afsondre sig fra den borgelige revolution, ej heller at stå ved siden af den, ej heller at overlade ledelsen til bourgeoisiet. Den belærer tværtimod om den mest energiske deltagelse, den mest beslutsomme kamp for en konsekvent proletarisk demokratiske, for revolutionens fuldstændige gennemførelse." Dette var den mest effektive måde at bane vejen for en fremtidig socialistisk revolution.

Bolsjevikkongressen var helt enig med Lenin. Kongressens taktiske beslutning gik ud på at mobilisere arbejderne ved politiske strejker, at gennemføre 8-timersarbejdsdagen øjeblikkeligt, at organisere bønderne i revolutionære bondekomiteer og beslaglægge godsejerjorden, at bevæbne arbejderne.

Kongressen vedtog også love, valgte en ny centralkomite og besluttede at udgive et nyt centralorgan med Lenin som redaktør - Proletarij - (Proletaren).

Kampen skærpes

I Rusland skærpedes kampen mere og mere. I juni udbød det første mytteri blandt tsartropperne - panserkrydseren Potemkin hejser det røde flag. I oktober gik arbejderne i hele tsardømmet ud i en massiv generalstrejke.

Skræmt næsten til døde udsendte tsaren en proklamation, et manifest, hvori han lovede folket demokratiske rettigheder: Tale-, presse- og forsamlingsfrihed osv. Der var ingen ende på gavmildheden. Men at masserne ikke lod sig narre fremgår bl. a. af den populære vise, som cirkulerede blandt folket i disse dage:

"Tzaren blev så bange skrev et manifest de døde gav han frihed de levende arrest!"

Under disse omstændigheder besluttede Lenin at vende hjem for at kunne overtage ledelsen. Det var ikke let. Grænserne var lukkede og overalt i Europa vrimlede det med tzarens agenter. Via Sverige og Helsingfors gav han sig til St. Petersburg. Her ankom han den 8. november 1905. Han tog straks fat på den direkte ledelse af oprøret, ledte centralkomiteen, holdt taler på partimøder og konferencer i Petersburg og Moskva.

I Moskva kulminerede revolutionen i december, da generalstrejken gik over i væbnet oprør. I ti dage kæmpede de heltedømte arbejdere mod de overmægtige tsartropper. Særlig hårdnakket er modstanden i arbejderbydelen PRESJNA. Oprøret i Moskva efterfølges af lignende oprør i Ukraine, Ural, Sibirien, Polen, Baltikum, Transkaukasien og Finland. Hele Rusland står i flammer. På Sveaborg og i flådebasen Kronstadt udbræder der mytteri. Lenin står i direkte kontakt med mytteristerne og leder deres oprør. Han instruerer Petersburgkomiteerne om at organisere en strejke til støtte for de revolutionære i Kronstadt. Men begge oprør slås ned.

Decemberoprøret var revolutionens højdepunkt. Men det lykkedes tsartropperne at kvæle det. Hermed stod det klart, at revolutionen havde lidt nederlag. Et øjeblikkeligt tilbagetog begyndte. Her var det, at mensjevikeren Plechanov rettede sin berygtede formaning til partiet: "Man skulle ikke have grebet til våben." "Tværtimod" svarede Lenin, "man skulle have grebet til våben endnu mere beslutsomt energisk og effektivt, man skulle have gjort helt klart for masserne det umulige i blot at lave fredelige strejker og nødvendigheden af en ufortrøden og skænsningsløs væbnet kamp."

Disse to udtalelser viser i en nøddeskal forskellen i holdningen hos en småborgerlig spidsborger og en ægte revolutionær.

Fra revolutionen i 1905

Krigsforberedelser

Fortsat fra side 5

Bangla Desh svækkedes Pakistan og den socialimperialistiske omringning af Kina styrkedes.

Men dermed ophørte Sovjets opsplitningspolitik mod Pakistan ikke. I andre dele af Pakistan puster socialimperialisterne og deres forbundsfæller til lignende strømninger som i det forhenværende Østpakistan. Striden i Kashmir i det nordlige Pakistan er jo af gammel dato, og har givet ophav til flere væbnede sammenstød mellem Indien og

Pakistan. Efter at Indien har forvandlet Østpakistan til en lydstat koncentrerer tropperne i dag mod Kashmir.

I Phaktoon i det nordvestlige Pakistan findes en separatistbevægelse, der kæmper for en tilslutning til Afghanistan. Her får kuppet i Afghanistan for 3 mdr. siden sin betydning. På overfladen ser det næsten ublodige kup, hvor den tidligere premierminister general Daud greb magten, ret ligegyldigt ud. Men det var ingen tilfældighed at Sovjet var den første stat, som anerkendte det nye regime, og ligeså lidt at Indien var den anden. Afghanistan har fra begyndelsen af 60'erne ført en alliancefri udenrigspolitik med gode kontakter både med USA og Sovjet, men

uden direkte at gå i ledtog med nogen af de store imperialistmagter. Dette har bl.a. også ført til at Kina har støttet Afghanistan økonomisk for at muliggøre fortsat alliancefrihed.

Denne tilstand bliver nu ændret. Allerede under Dauds første regering udviklede han gode kontakter til Sovjet, som da indledte våbenleverancer bl.a. til Afghanistan. Ved sin første pressekonference erklærede Daud, at han ville stræbe efter at forbedre relationerne til Sovjet og dets vigtigste forbundsfælle i Sydasiens Indien. Og general Daud har nu varslet en kraftig støtte til separatistbevægelsen i Phaktoon i Pakistan - noget som passer socialimperialisterne som hånd i handske.

Sovjet taler om fred men forbereder krig

Det er dog nødvendigt at pege på en anden vigtig del af den socialimperialistiske taktik i Asien. I begyndelsen af juli indledtes den Europæiske Sikkerhedskonference i Helsinki. Konferencen kom i stand på sovjetisk initiativ efter manglelig propaganda for den. En konference hvor USA og Sovjet kunne fastlægge sine interesser i Europa til gensidig fordel. Specielt for at kunne omfordele sine styrker til aggressioner i Asien.

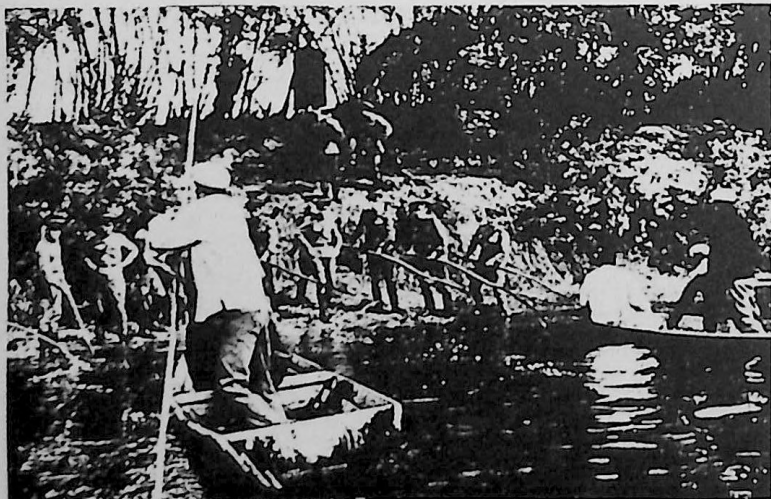
Gennem et stykke tid har socialimperialisterne forberedt jorden for en lignende "sikkerhedskonference" i Asien. De er fortalere for dannelsen af et "kollektivt sikkerhedssystem i Asien." Hensigten med dette forslag er naturligvis, ligesom med den Europæiske Sikkerhedskonference, at USA og Sovjet i fællesskab skal garantere hinduernes interesser i Asien for der-

med at styrke de reaktionære kræfter i denne verdensdel. Gennem en overenskomst med USA-imperialisterne vil socialimperialisterne få ryggen fri til en styrket omringning af Folkerepublikken Kina, og dermed stå bedre i en aggressioner mod Kina. Når Kina ikke vil være med i dette "sikkerhedssystem" hetzer de nye tzarar i Kreml mod Kina for at være imod afspændning.

I dag udgør Sovjetunionen en anseelig reaktionær kraft i Asien - mere end det - den mest reaktionære kraft, efter som socialimperialisterne udgør den farligste trussel mod socialismens stærkeste basisområde i verden - Folkerepublikken Kina.

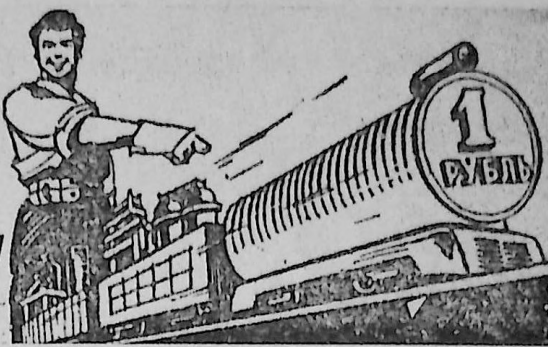
DKP - Socialimperialismens håndlanger

Socialimperialismen har herhjemme sin uforbeholdne forsvarer i DKP på samme måde som den forsvarer af DKP's broderpartier i andre lande. Land og Folk slår Bresnjevs hets mod Kina og hans hule "afspændingspolitik" stort op som en fredens og den gensidige tillids politik. Afghanistans sammenknytning med Sovjet efter general Dauds kup, forklæres i Land og Folk d. 5/10 med Dauds ord om at Afghanistans folk har værdsat den ugenyttige hjælp Sovjetunionen ydede i de vanskelige timer, og at det også fremover vil værdsætte den, og med at Daud sætter sig mål at opbygge en demokratisk stat. Det ville være interessant at få en forklaring fra DKP på hvorfor Sovjet så støtter Lon Nol regimet i Cambodja i dets desparate kamp for at holde Phnom Penh mod befrielsesstyrkerne. Med sit forsvar af socialimperialismens omringning af Folkerepublikken går DKP imperialismens og reaktionens ærinde.

Russiske grænseprovokationer ved Ussurifloden

KAPITALISMENS GENREJSNING I SOVJETUNIONEN

Moderne russisk agitationsplakat, hvor rubelen er drivkraften.

Borgerskabets magtovertagelse i Sovjetunionen er som en blind plet i øjet for mange revolutionære når det gælder om konkret at påvise kapitalismens fremvækst. Vi vil i denne artikel gennemgå udviklingen indenfor landbruget og industrien og vise, hvordan de nye tsarer langsomt men sikkert har gjort arbejderklassen til en undertrykt klasse.

Stalins betydning som proletarietets store leder viste sig med tragisk tydelighed ved hans død i 1953. Så sent som i 1952 tog Stalin initiativ til og ledede korrigeringsbevægelser og diskussioner for at bekæmpe de borgerlige retninger, som fandtes i SUKP helt op på centralkomiteeniveau. Men dette var ikke tilstrækkeligt.

Borgerskabet tog magten i statsapparatet

Det er fra flere sider blevet hævdet, at Stalins største fejl var det tomrum, han efterlod sig. På trods af at de proletariske kræfter var i overvægt i alle partiets organer, magtede de ikke uden Stalins ledelse at slå de kontrarevolutionære angreb tilbage. I de få år, som gik mellem Stalins død og den 20. partikongres i 1956 lykkedes det for den borgerlige fløj indenfor partiet under Chrustjovs ledelse at konsolidere stillingen i en sådan grad, at de på denne partikongres kunne stå frem og åbent forkaste proletarietets diktatur.

Chrustjov

Dette blev optakten til et endnu ihærdigere arbejde fra revisionisternes side for at styrke deres positioner yderligere. På den 22. partikongres i 1961 kunne de slå til med stor kraft. Næsten 70% af de centralkomiteemedlemmer, som valgtes ved 19. partikongres i 1952 blev stemt ud, og på partikongressen i 1966 fuldbredtes angrebet, idet 60% af de, som blev valgt på 20. kongres blev fjernet.

Med statsmagten i sine hænder begyndte revisionisterne at omforme Sovjetunionen efter deres borgerlige ideologi. For at vinde umiddelbar støtte for sin politik satsede Chrustjov på den lette industri. Den gamle linie med prioritering af den tunge industri som det mest stabile grundlag for en fortsat velstandstigning kastedes overbord, og i stedet satsede man på op-

sigtsvækkende udvidelser af fødevarer- og forbrugsindustrien. Indenfor landbruget påbegyndte man et enormt nyopdykningsområde i Kazakstan, som vakte stor opsigt. På grund af den dårlige planlægning og den hast, hvormed man gennemførte dette projekt, mislykkedes det totalt. Efter et par år blev disse nye jordområder totalt umulige at opdyrke igen på grund af udpiningen af jorden.

Chrustjov havde lagt stor vægt på denne nyopdyrkning for at knæsette sin politik i de sovjetiske masser; - da det mislykkedes, var det ikke blot et personligt nederlag for Chrustjov, det indebar også en stor fare for, at den nye politik led nederlag i massernes øjne. Chrustjov måtte derfor træde tilbage for at andre revisionister kunne tage fat.

LANDBRUGET:

Småborgerskabet vokser

Samtidig med, at den nye ledelse ville vinde det sovjetiske folk over på sin side med den hastige vækst i forbruget, satsede den på at styrke de småborgerlige tendenser, som stadig fandtes i Sovjetunionen. Det drejede sig i første omgang om landbruget, hvor de kollektivt ejede kolchoser stadig spillede en meget stor rolle. Under Stalin havde linien været den, at man skulle søge at drage kollektiverne ind i de statslige landbrug, sovchoserne. Metoden til dette havde været overtalelse ved at vise, hvor overlegne sovchoserne var, når det gjaldt udbytte, i modsætning til kolchoserne, som, selv om de var kollektive, trods alt var privatejede landbrug. De statslige maskinstationer var et led i denne politik. Gennem disse kunne bønderne i kolchoserne råde over traktorer og hostmaskiner, som holdtes i stand af maskinstationerne og altid var de bedste og mest hypermoderne.

Under Chrustjov nedlagdes disse stationer, maskinerne blev uddelt til kolchoserne og hvert kollektivbrug fik fremover selv ansvaret for sine maskiner. Resultatet er blevet, at maskinparken indenfor landbruget i Sovjetunionen er stagneret: traktorerne er slidt ned og man anskaffer sig ikke nye maskiner, hostmaskiner mangler reservedele, såmaskinerne fungerer ikke og hosten ligger og rådner op osv. Kritikken i Sovjet angående disse forhold er meget livlig. Bl.a. havde "Krokodil" nr. 2/73 en satirisk tegning, som viser en helikopter flyvende henover en kolchose dækket med vrak fra landbrugsmaskiner, og under billedet står teksten: "Udviklingen af landbrugsmaskiner har vi klaret på et højt niveau".

Samtidig med at kolchosernes stilling blev permanent i modsætning til tidligere fjernedes flere restriktioner, som gjaldt kolchosbøndernes private jordlodder og salget fra disse lodder på et frit marked. I 1966 var det kom-

met dertil, at endskønt de private jordlodder kun udgjorde 3% af al opdyrket jord, stod de inde for 60% af hele kartoffelhøsten, 40% af kød- og grønsagsproduktionen, 30% af mælkeproduktionen og 68% af ægproduktionen.

Antallet af kolchoser i dag i Sovjet er i følge "Nyheter från Sovjetunionen" (officielt sovjetisk tidsskrift i Sverige) nr. 11-12 73 32.300, mens antallet af sovchoser er 15.500. Eftersom sovchoserne gennemsnitligt er dobbelt så store som de for ca. halvdelen af al opdyrket jord, antal svin, får og hornkvæg, mens de altså i princippet privatejede kolchoser svarer for den anden halvdel.

Et andet eksempel på, hvordan man understøtter de småborgerlige tendenser, er den vægt man tillægger opførelsen af folks eget private jordbrug. Den store statslige kreditbank bevilger den enkelte medborger lån af 7-10 års varighed for at hjælpe sovjetborgerne til at få sit eget lille jordbrug at puse med. Dette er en politik, som såvel de reformistiske "arbejderpartier" som de "borgerlige" partier i den kapitalistiske verden længe har kørt med fremgang for at slå benene væk under en proletarisk synsmåde i arbejderklassen og få den til i småborgerlig misundelse at slå vagt om sin egen lille hytte.

Efter 40 års kamp for at forvandle den private småbrugerøkonomi, som beherskede Rusland i begyndelsen af den socialistiske opbygning, til en socialistisk økonomi, er udviklingen altså begyndt at gå tilbage. Den private ejendom vokser på bekostning af den kollektive ejendom, som jo stadig er en lavere form for socialistisk økonomi. Men hvordan er det gået med industrien under de nye tsarers herredømme? Lad os se lidt nærmere på det.

En sovjetisk plakat fra 1966, som propaganderer for profittens rolle i økonomien. Teksten på seddel bundtet betyder profit.

INDUSTRIEN: Fra planøkonomi til profitjagt

Da de kapitalistiske tendenser indenfor landbruget var blevet kraftigt styrket, kom turen til industrien. I begyndelsen af 60'erne indledtes noget som kaldtes "den økonomiske diskussion". En af bannerejerne var den sovjetiske professor i nationaløkonomi, Yevsei Liberman. De ideer, han fremførte støttede i begyndelsen på kraftig modstand, men efter en personlig stillingtagen fra Chrustjovs side ændredes holdningen i partiets forskellige instanser og publikationer. I en artikel i det amerikanske tidsskrift "Foreign Affairs" (udenlandske anliggender, AB) har Liberman sammenfattet, hvad den nye økonomiske politik, som påbegyndtes i 1966, går ud på:

- Øget selvstændighed for den enkelte fabrik og den enkelte direktør,
- fabrikkens indsats bedømmes udelukkende med profitten som målestok,
- større anvendelse af materielle incitamenter (belønninger, AB) for at stimulere arbejderne til øget produktivitet,
- "økonomisk" (dvs. markeds-) prisfastsættelse i stedet for en bevidst udarbejdet prisfastsættelse, som tager hensyn til såvel økonomiske, som politiske og sociale faktorer.

Hvad var da motiveringen for denne økonomiske "reform"? Liberman skriver selv: "Endskønt tilvæksttakten var meget høj i hele Sovjetunionen, var det tydeligt, at vi ikke udnyttede alle de fordele som fandtes indbygget i det socialistiske system".

Ud fra de revisionistiske økonomers synspunkt var det altså ikke en stagnationskrise eller noget lignende, som var

årsagen til omlægningen - tilvæksttakten var jo "meget høj". Derimod var det åbenbart en from forhåbning om at den borgerlige markedsøkonomis anarkistiske måde at fungere på skulle kunne lede til en endnu effektivere fordeling af ressourcer og dermed en højere afkastning.

Det er dog tvivlsomt om disse rent økonomiske tankegange har haft nogen afgørende betydning for reformens gennemførelse. At denne linje stadig står ved magt på trods af at produktionen har fået stadig større vanskeligheder taler imod dette argument. Mere sandsynligt er det, at det fra første færd var klasse-mæssige årsager som lå til grund for reformen. Den indebar jo, at arbejderklassen på afgørende måde blev skilt fra beslutningsprocessen i produktionen og at magten i stedet koncentreredes hos direktører og byrokrater. Om direktørerne skriver Liberman:

"Fra direktørernes synsvinkel har reformen medført meget som er til deres fordel, men også mange besværligheder. Det tiltalende aspekt er, at overvågningen fra overordnede organer er formindsket og mulighederne for at vise eget initiativ er øget. I princippet afgør direktøren egenmægtigt alle rutinespørgsmål i direkte kontakt med sine leverandører, kunder og transportvirksomheder. Hvad gælder direktørernes besværligheder er de mangedobbelte, for selv om han havde meget mindre handelfrihed under det gamle system, var hans opgave væsentligt enklere, eftersom alt blev bestemt ovenfra. Hans ansvar bestod kun i at udføre givne ordre. Nu er han nødt til selv at søge sig frem eksperimenter og tage risici".

De overordnede organer, som Liberman taler om, er de centrale politiske planlægningsministerier, som afskaffedes allerede i 50'erne og blev erstattet med over 100 regionale ministerier. Gennem reformen reduceredes disse til i hovedsagen at indsamle statistikker, og følge med i de enkelte direktørers evne til at opfylde sin del af planen.

Direktørerne overtager arbejderens ledende rolle

Arbejderklassens mindskede indflydelse skal ifølge den nye økonomiske reform erstattes med en andel af profitten. Hver fabrik har oprettet profitfond, som skal anvendes dels til investeringer dels til præmier til de ansatte ved fabriken. Foruden at der råder et klassekølv selv her - ifølge den ovenfor citerede artikel fra "Revolution"

har arbejderne, som udgør 80% af de ansatte i den sovjetiske industri, ikke engang fået en fjerdedel af de penge som udbetales fra profitfonden - så opmuntrer det også arbejderne til at se på den enkelte fabriks profit som det væsentligste mål for deres produktive indsats. Så-

ledes slutter fx de politisk ubevidste arbejdere op om afskedigelser som tager sigte på at højne profitten. Da Schenkos Kemiske Kombinat afskedigede 20% af sin arbejdsstyrke og overførte deres andel af lønfonden til profitfonden, blev det officielt bifaldet af partiets centralkomite.

Dette har ført til, at det punkt i konstitutionen fra 1936, som garanterer arbejde til alle er sat ud af funktion. I dag findes i Sovjetunionen arbejdsløshedsforsikring og arbejdsformidlinger er for nylig blevet oprettet. Arbejderklassens rolle i Sovjet bliver mere og mere magen til den i de kapitalistiske lande.

Finanskapitalens fremvækst

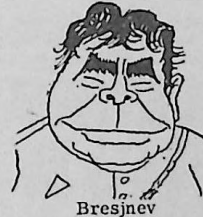
Ved siden af direktørerne, som modsværer produktionskapitalen hos os, findes en voksende finanskapital. Det er de centrale byrokrater i fx de statslige banker. I en artikel i "Nyheter från Sovjetunionen" 8/73 om bankernes rolle i Sovjet står bl.a. følgende om Statsbanken (Gosbank):

"Den økonomiske reform, som har stået på i Sovjet siden 1966, har givet virksomhederne udvidede rettigheder og øget operativ selvstændighed. Den har samtidig øget Statsbankens rolle og betydning og krævet en endnu smidigere og bedre rubelkontrol fra dennes side. Den har kort sagt forstærket kreditgivningens rolle i den socialistiske økonomi. Dette indebærer for sit vedkommende at Statsbanken er nøjeregnende med fabrikkens økonomiske bærekraft og rentabilitet (evne til at skabe profit, AB)".

Sovjetunionen har altså taget skridtet fra en planmæssig husholdning for bebovstillefærdsstillelse, til en produktion baseret på de enkelte virksomheders evne til at lave profit. Denne nye anarkistiske ordning har heller ikke undgået at skabe svære problemer. Frem for alt har dette vist sig indenfor levnedsmiddelforsyningen - Sovjet er forvaltet til et kornimporterende land. Det dårlige landbrugsresultat hænger givetvis også sammen med besværligheder indenfor industrien fx produktionen af landbrugsmaskiner og kunstgødning. At sovjetlederne ikke har nogen planer om at skifte kurs står dog klart. Et tegn på dette er den nye forfatning, som blev præsenteret ved et højtideligt møde, som blev holdt med SUKP's centralkomite, Sovjetunionens og Den sovjetiske Rådsrepublik Højeste Sovjet den 21/12 1972.

Vi afslutter denne artikel med et citat af Bresnev fra dette møde:

"Et stort arbejde står foran os når det gælder statsopbygningen og det socialistiske demokratis videreudvikling og forbedring. Et udviklet socialistisk samfund er bygget op i Sovjetunionen. Det proletariske diktatur stat er, efter at have fuldført sin store historiske opgave, succesfuldt vokset over i en hele folkets socialistiske stat af arbejdende mennesker, hvor arbejderklassen forbliver den ledende kraft (!). Tiden er nu inde til at fuldføre arbejdet med en ny forfatning for Sovjetunionen, som skulle genspejle de forandringer, som er sket i landets liv og de opgaver, som det sovjetiske samfund er stillet overfor under nye forhold".

Bresnev

Imperialismen...

Fortsat fra side 5

dat var dog den studenterbevægelse som udvikledes inden for det sidste år og som resulterede i mange og lange studenterstrejker og besættelser på universiteterne i Cairo og Alexandria. Studenterne udgør en politisk bevægelig og indflydelsesrig gruppe i Ægypten - som Sadat frygter.

Studenterbevægelsens mål har været at tvinge Sadat til en offensiv mod Israel, den har krævet krig og en omfattende rekruttering af frivillige er sket på universiteterne.

Regeringerne tvunget til at udløse krigen

Set på denne baggrund er det klart, at den ægyptiske og syriske regering er blevet tvunget til at udløse krigen. De er blevet fanget af deres evindelige løfter om at generobre de områder, som de arabiske stater mistede til Israel i 6-dages krigen i 1967. Den voksende nationale følelse blandt masserne og deres had til zionisterne, har simpelthen krævet, at regeringerne indfriede deres løfter, hvis de ville beholde magten.

Og ligesom i alle andre krige mod imperialismen, som ledes af det nationale borgerskab, så kan heller ikke de nuværende arabiske regeringer føre kampen for national selvstændighed til sejr. De er simpelthen for afhængige af imperialismen til at kunne gøre det. De vil altid gå på kompromis og forråde kampen for at opretholde deres egen ret til at udbytte de arbejdende masser.

Et undertrykt lands kamp for at befri sig for imperialismen kan kun sejre, hvis det er arbejderklassen og dens parti, som har ledelsen.

Guerillaen vinder frem

Of allerede idag styrkes de kræfter, som en dag vil tage ledelsen af kampen mod imperialismen, og som også vil gøre op med de reaktionære arabiske regeringer og det nationale borgerskab i de arabiske lande. 26.000 palæstinensiske guerillakampere deltag i kampene. En stor del af deres indsats består i at udføre aktioner inde i Israel, i det besatte Palæstina, aktioner mod zionisternes opmarchveje til fronten. De har skudt lavflyvende israelske flyvemaskiner ned med deres raketgeværer, de har indtaget israelske militærkibbutz'er.

Den palæstinensiske befrielsesbevægelse er den kraft, som, sammen med de andre arabiske folk, er i stand til at føre en sejrrig kamp mod imperialismen. Men deres muligheder for fremgang afhænger af, om de drager de rette konsekvenser af socialimperialismens rolle i Mellemøsten, om de formår at forene deres kamp med de arabiske massers kamp, og om det lykkes dem at bevare deres selvstændighed over for de arabiske regeringer, som ganske vist nu udmærker sig ved at kæmpe mod imperialismen, men som lige så hurtigt vil vende sig mod de arabiske massers stræben efter såvel national som social frigørelse.

SOLARIS

SOLARIS - således lyder navnet på en fremtids-film, som for tiden kan ses i en københavnsk biograf.

Solaris er en meget mystisk planet, som videnskabsmændene undersøger fra en rumstation.

Planetens overflade er dækket af et hav, som er i stand til at læse menneskets tanker - og at gøre disse tanker til levende personer af kød og blod.

Videnskabsmændene i rumstationen har forspøgt at beståre Solaris med røntgen, og det tænkte de at have taget havn ved at legemliggøre videnskabsmændenes dårlige samvittighed.

En rumforsker bliver således forfulgt af en 4 meter høj baby, en anden kan ikke slippe for selskabet af en mindreværd - en tredje bliver opvartet af en mindre-årig skønhed.

Filmens helt får besøg af sin afdøde hustru, der har begået selvmord år tilbage af mangel på kærlighed. Hun dør ovenikøbet et par gange i filmen, men genopstår rask væk igen - fordi videnskabsmændene stadig elsker hende. D.v.s., at han elsker sin egen forestilling om afdøde o.s.v. o.s.v. Meget mystisk alt sammen.

Moralen i filmen er den sædvanlige i slige sager. Fremtiden er noget væmmeligt noget, og videnskaben skaffer os bare problemer på halsen. Den kan ikke løse menneskets problemer. Kun den medmenneskelige kærlighed løser alle problemer.

"Mennesket ønsker ikke at forstå Kosmos" hedder det i filmen. "Det søger kun for at finde sig selv. Mennesket behøver mennesket".

Vi skal afstå fra yderligere fortolkninger af dette metafysiske nonsens. Årsagen til, at vi overhovedet omtaler filmen er, at den giver et fingerpeg om, hvordan den officielle Sovjetkultur udvikler sig under det nye borgerskabs taktstok.

Filmene er nemlig en dyr og lang russisk storproduktion. At Sovjet idag producerer en sådan film bør ikke undre nogen. Når man går over fra en socialistisk planøkonomi til kapitalistisk markedsøkonomi i industri og landbrug - så er man også nødt til gå over fra proletarisk kultur til borgerlig kultur.

Borgerskabet i Sovjet har ingen interesse i, og er ikke i stand til at lave film og kultur, der fremmer proletarietets revolutionære klassebevidsthed. De har tværtimod interesse i at sprede deres egne borgerlige ideer i arbejderklassen.

Et sådant reaktionært produkt har selv sagt vakt begejstring i den borgerlige presse. B.T. har således givet 4 stjerner, mens Ekstra Bladet har givet hele 6. Land og Folk har dog været mere betænkelig. Under overskriften "DEN DUNKLE FREMTID" skriver Mikael Sæ, at filmen "ganske vist er uhyre fængslende men Sovjet-filmens venner vil nok føle sig noget desorienterede".

Men det er kun folk, der stadig tror, at Sovjet er et socialistisk land, der kan blive desorienterede, og vi vil varmt anbefale disse folk at se filmen.

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

B&W – værft : Strejkevagter i kraftcentralen gav lønforhøjelse

En strejke blandt 35 arbejdere i kraftcentralen indledtes spontant onsdag d. 12. september i frokostpausen, som følge af ledelsens afvisende holdning til et lønkrav på en krone mere i timen. Nogle undermestere overtog om eftermiddagen det strejkeramte arbejde og forsynede værftet med ilt og gas, luft og damp.

De forhandlinger der førtes med ledelsen over middag, blev på denne baggrund resultatløse. Strejkens virkninger var minimale og det ville den være de første par uger.

Strejkevagter på værftet

Hvis strejken skulle gøres effektiv, var den eneste mulighed, at placere strejkevagter inde på værftet, der kunne forhindre mestrene i at udføre det strejkeramte arbejde. Dette blev foreslået på strejkemødet torsdag morgen, men ved en afstemning viste det sig, at der kun var 4 for, men 28 imod.

Grunden til denne modstand mod strejkevagter var forudsigelser fra bl. a. tillidsmanden Bjarne Jensen om slagsmål med mestrene, samtidig med at han påstod, at der var andre veje at gå. En afventende nederlagslinje havde sejret.

Om eftermiddagen var der hastemøde mellem organisationerne - med det sædvanlige resultat:

"Fra arbejderside erkendes, at arbejdsnedlæggelsen er overenskomststridig. Man gav tilsagn om fra arbejderside at pålægge de i arbejdsnedlæggelsen deltagende arbejdere straks at genoptage arbejdet".

Tillidsmanden læste dette op fredag morgen, men kun 3 ønskede at stoppe strejken.

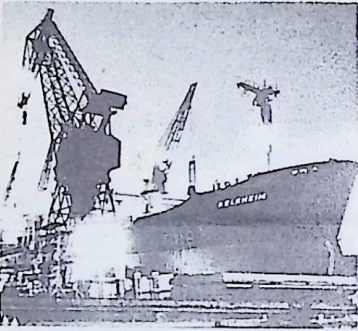
Efter en fornyet diskussion om, at gøre strejken effektiv, blev det klart, at der

ikke var andre muligheder end strejkevagter. Dette erkendte en del af dem, der dagen før var gået imod.

Resultatet blev, at de strejkende efter at have opdelt sig i 4 grupper gik ind og lukkede for ilt og gas, luft og damp. En stor del af arbejdet på værftet blev øjeblikkeligt standset. Man var gået ind på en sejrrig linie.

Strejken saboteres

Så fik organisationslederne travlt. I hast blev der indkaldt til møglingsmøde mandag formiddag og i weekenden kontaktede formand for Metallforbundet Paulus Andersen telefonisk tillidsmanden Bjarne Jensen. Her lovede han ham, at vi nok skulle få et acceptabelt resultat på møglingsmødet, men forudsætningen var, at arbejdet blev genoptaget mandag morgen. Dette lovede Bjarne Jensen at gøre sit til. På et strejkemøde mandag morgen udtalte han, at han troede på Paulus Andersens løfter. Før mødet havde han indkaldt klubbestyrelsen, således at han på strejkemødet kunne erklære, at en enig klubbestyrelse (hvoraf et flertal slet ikke var ude i strejke) tilsluttede sig en genoptagelse af arbejdet. For yderligere at underminere

strejkelysten og gøre folk usikre, tog han Land og Folk til hjælp. I lørdagsudgaven den 15. september havde de ukommenteret viderebragt følgende trussel fra Svend Rasmussen, Jernsammenslutningen:

"Efter hvad der oplyses overfor Land og Folk har Jernsammenslutningens direktør Svend Rasmussen meddelt Dansk Metalarbejderforbunds forbundsformand Paulus Andersen, at ikke alene vil kraftcentralens arbejdere blive slået i Arbejdsretten, men man vil også prøve gennem en sag ved civildomstolene at få de strejkende arbejdere dømt for krænkelse af den private ejendomsret!"

Trussel om civil erstatningssag kan nok gøre mange usikre. Det er imidlertid en tom trussel. Det ville være politisk umuligt at gennemføre en sådan sag, samtidig med, at ledelsen slet ikke ville være interesseret i det af hensyn til yderligere strejker og produktionsstop. Men truslen virkede. Der blev 19 mod 16 for at genoptage arbejdet. Strejken var saboteret.

Da tillidsmanden om eftermiddagen kom tilbage fra møglingsmødet var det konstante resultat pr. time 25 øre plus 50 øre i forskud på næste regulering. En afstemning viste, at et flertal ikke ønskede at genoptage strejken.

Dagen efter meddelte tillidsmanden på grundlag af det skriftlige forlig på møglingsmødet, at de 50 øre i forskud ikke skulle modregnes i næste regulering, d.v.s., der var tale om en reel lønforhøjelse på 75 øre i timen.

Når de 35 mand i kraftcentralen opnåede 75 øre i timen på et møglingsmøde (hvor man almindeligvis er til grin) skyldes det ene og alene beslutningen om strejkevagter på værftet. Tilmeldt er det sandsynligt, at en selvstændig strejkelinje, hvor man gav fanden i fagparternes møglingsmøde, hurtigt havde skaffet hele lønkravet.

Fagforeningens lokale repræsentanter, tillidsmanden og klubbestyrelsen, bevarede deres indflydelse under strejken, det var grunden til, at den selvstændige strejkelinje led nederlag, at strejken blev stoppet til fordel for et møglingsmøde.

Fagforeningens lokale repræsentanter sørgede for at strejken sluttede på en sådan måde, at fagforeningen ikke til fulde blev afsløret som det redskab for borgerskabet den er.

B&W-arbejder

Land og Folk – småborgerskabets avis

Undertegnede, der ganske vist ikke har holdt Land og Folk siden 1945, som Holger Larsen, læste i Land og Folk d. 6-7/10 - 73 et interview med fagforeningsformand Holger Larsen, Ålborg, under overskriften: Land og Folk - vejleder i klassekampen. Nå-da, det er jo lige hvad vi mangler. Lad mig tage et par ting fra interviewet, hvor Holger Larsen bl. a. siger:

"Jeg har holdt Land og Folk siden 1945. Jeg har lært meget af Land og Folk. Jeg har støttet mig til den avis som vejleder i den klassekamp arbejderne hver dag fører".

Og videre siger han: "Land og Folk kan jo ikke som Aktuelt gå til LO og bede om mill. Pengene må tværtimod ind ved indsamling på arbejdspladserne. Man må hente sin økonomi fra arbejdere og andre progressive kræfter".

Jeg bladrer videre for at finde vejledning i klassekampen, nogle breve og artikler fra nogle af de arbejdere og progressive kræfter, der ifølge Holger Larsen støtter Land og Folk. Men jeg finder ingen arbejderkorrespondance, ingen "vejledning".

RØDE FANE

Besøg ARBEJDERBLADETS boghandel RØDE FANE, på hjørnet af Fredensgade og Ryesgade i København. Bestillinger modtages på tlf. 395767 i åbningstiden.

Her kan du købe:

Kommunismens klassikere
Bøger om arbejderbevægelsens historie
Litteratur om Kina og Albanien
Blade og bøger fra det svenske KFML(r) og meget mere.

Åbent mandag til torsdag
fra kl. 16.00 - 17.30

fredag
fra kl. 16.00 - 20.00

lørdag
fra kl. 10.00 - 14.00

BEMÆRK: Bestillinger til Afs
forlag indbetales på giro: 204315

kun ukommenterede artikler fra forskellige arbejdspladser, inden- og udenrigspolitiske begivenheder, samt en rosende anmeldelse af Rolling Stones nye plade. Ingen af de ting jeg læser er sat ind i en klassemæssig sammenhæng. Der er også en hel sides interview med miljøminister Helge Nielsen om forureningen. Her må da stå noget om, at det er kapitalismen, der er skyld i forureningen, og det eneste effektive middel er indførelse af socialisme. Så er der en hel sides Danmarkshistorie fra Sorø, under overskriften: Sorø - så fin og fornem som en engelsk skoleby. Den vil jeg foreslå Land og Folk at sende til formanden for dansk turistråd. Det vil han blive glad for.

Når Holger Hansen har fulgt Land og Folks vejledning i klassekampen forstår jeg bedre, at han sidder som fagforeningsformand. Hvis Holger Larsen nu følger Aktuelt's vejledning, så ender han måske som statsminister.

Men når man ser på annoncen falder der en brik på plads. Der er annoncer lige fra fjernelse af tatoveringer over indmurede badekar til frimærker. Alle annoncer er fra småhandelnde og håndværkermestre. Under særskilte søges en forretningsfører til en bedemandsforretning samt planlægnings- og rationaliseringsmedarbejdere. Under beskæftigelse søges forpraktikanter og pædagoger.

Dette må være de progressive kræfter og arbejdere Land og Folk støttes af, nemlig småborgerskabets.

JP

Svar til JP

Vi er enige med JP om, at L&F er udtryk for småborgerskabets klasseinteresser. Det er ikke en kommunistisk avis, der åbner sine spalter for annoncer, som har til formål at holde liv i småborgere. Tværtimod. En kommunistisk avis må aldrig lægge skjul på, at småborgerskabet er en døende og reaktionær klasse, der ligesom borgerskabet vil blive udsat for proletarietets diktatur.

To slags strejker

Den 19. september var der generalforsamling i arbejdsmandenes klub på LK-NES i Haraldsgade. Som sædvanlig fik man ikke rigtig noget at vide, men noget slap der dog ud.

Den dag fagparterne rundt omkring i landet sendte folk hjem på en halv fridag, så de på den måde kunne bakke op om deres kollega i Hope-sagen, skete der ikke noget på LK-NES - tilsyneladende!

Der var en enkelt ind i mellem der på Hopestrejkedagen mente at vi skulle presse på for at komme i strejke, men som helhed var stemningen den, at hvorfor skulle vi nu pludselig til at bakte en fagforeningsmand op - de er jo de første til at gå imod og sabotere de strejker som arbejderne selv iværksætter for deres egne krav.

Tillidsfolkene bebrejdede os på generalforsamlingen at ingen af os var kommet og krævet Hope-strejke (de må jo ikke selv sætte den gang - sådan direkte). De havde siddet og ventet på "reaktioner nedefra" i kantinen fra 9-11 - men der kom ikke nogen.

På klubmødet slap det så ud at der dog var sket noget den dag. På afdel-

ing 674 havde man strejket. Ikke p.g.a. Hope-sagen, men fordi 3 kammerater var blevet flyttet fra afdelingen og spredt til andre afdelinger. Det var en strejke af en helt anden karakter end den tillidsfolkene sad og ventede på i kantinen.

Kammeraterne var blevet flyttet med den begrundelse at de "skabte uro på arbejdspladsen". Det der stak under var, at firmaet ville have et nyt lønsystem indført, og de tre kammerater vidste for meget om hvad det indebar (den ene af dem havde været tidsstudiemand i flere år, de andre to sad i akkordudvalget) - derfor skulle de væk. Deres makkerer gik i aktion med det samme og nedlagde arbejdet. Denne vilde strejke fik tillidsmandene travlt med at få stoppet og forhindre at den bredte sig til andre afdelinger, og det lykkedes også.

Hvordan gik det de tre mand på 674? De blev flyttet, og de bliver hvor de er, den vilde strejke kunne have forhindret det, for den slags har firmaet respekt for. I stedet fik sagen til mængling og nu til det såkaldte "tillidsmøde". Den er forsvundet op i de højere luftlag, hvor ingen arbejder har indflydelse på den.

FLS.

Arbejdsløs- og hvad så?

Som arbejder under kapitalismen er man helt underlagt dennes vilkårlighed. Hvis mester kan se, at det kniber med arbejdet det næste stykke tid, bliver man fyret, for det skal ikke koste ham noget, og når man ikke kan producere sin egen løn, er det ud af vagten, en ny kan han jo altid få gennem arbejdsmiddlingen, når der kommer nye ordrer.

Når man som i mit tilfælde er arbejdsløs typograf, sker der det, at man går i forbandt og der får et kort og samme dag henvender man sig i formidlingen, der ser, om der er noget arbejde. Da jeg var der, var der ikke noget, så jeg fik et stempel med besked om at komme igen senere på ugen.

Onsdag eftermiddag ringer formidlingen og siger, der er arbejde. Fint siger jeg og spørger, hvad det er for noget, og hvad lønnen er. Det eneste jeg får at vide er, at lønnen er 1036 kr. om ugen. "Hvad", siger jeg, "det er næsten 70 kr. mindre om ugen end det, jeg fik det andet sted, og det var endda ikke for meget". "Jae", siger formidlingen, "men det er jo mere end du får i understøttelse". "Ja tak, jeg ved godt, at mine levevilkår bliver forringet, når jeg er arbejdsløs, men det er vel ikke ensbetydende med, at det også skal ske, når jeg skifter arbejdsplads?" "Jamen, jeg kan jo prøve at presse ham (altså mesteren) til at give noget mere", siger arbejdsformidleren. "Jo godmorgen, hvad fanden skulle han give mere for, så længe det er mere end overenskomsten siger". Så det er næsten udelukket fra starten,

og jeg siger, at jeg ikke vil have det. "Det skal du", siger formidlingen, "for nægter du at tage mod anvist arbejde, tager vi din understøttelse".

Resultatet: jeg bliver nødt til at tage arbejdet og gå ca. 250 kr. ned i løn om måneden eller risikere, at miste min understøttelse i 5 uger.

Der har vi arbejdsformidlingen, den neutrale, højt hævet over faglige interesser, som ikke ser til nogle af siderne, helt upartisk. Dette apparat, som socialfascisterne fik lavet. Og hvorfor? Nemlig fordi arbejdsformidlingen ikke er en skid neutral, men helt og holdent kapitalens forlængede arm vendt mod arbejderklassen.

For det er jo sådan, at en mester eller virksomhed til hver en tid kan vælge og vrage mellem de arbejdsløse, mens vi bare har at tage det arbejde formidlingen siger, selvom det kan betyde lønning. I sådan tilfælde føler man virkelig, hvad det vil sige, at være lønslave.

Typograf.

Tegn abonnement på

KAMPENS VEJ ARBEJDER BLADET'S

teoretiske serie

KAMPENS VEJ koster 30 kr. for 8 hefter og er forsynet med studie-spørgsmål, som vi opfordrer alle revolutionære til at gennemgå.

Første serie omfatter:

1. Lenin: Hvad skal man begynde med?
2. Lenin: Et brandende spørgsmål.
3. Orjan Nysström: Fascismen og social-fascismen.
4. Lenin: Brev til en kammerat om vore organisatoriske opgaver.
5. Stalin: Kort om meningsforskellene i partiet.
6. Orjan Nysström og Sigge Åker-vall: Klasser og klasseanalyse.

7. Lenin: Protest fra de russiske socialdemokrater.
8. Stalin: Kampen mod fascismens trotskistiske agenter og vort partis opgaver.

Vi gør opmærksom på, at hefte 1, 2, 5 og 7 er artikel-samlinger og at serien i øvrigt kun rummer materiale, som enten ikke tidligere har været udgivet på dansk eller som længe ikke har været til at få fat på for danske læsere.

Vi forbeholder os i øvrigt ret til at ændre programmet og beder desuden vore læsere sende os kritik og forslag til kommende udgivelser.

Indsat 30 kr. på giro: 14 87 28
mrk.: KAMPENS VEJ
Guldborgvej 13. 4. th.
2000 F.

ARBEJDERBLADET

udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister). Ansvarsh. Finn Sprensen.

Løssalgspris.....Kr. 1,-
Abonnement.....Kr. 15,-
Stotte-abonnement...Kr. 50,-
Institutions-abb.....Kr. 30,-

Indbetalt på giro 20019 - ARBEJDERBLADET, Guldborgvej 13, 4. sal, th 2000 F. BEMÆRK: NY ADRESSE